

คำนิยมที่มีต่อหนังสือ *The Kindness Diaries* และ สื่อออนไลน์โลกเททิส

“การเดินทางของสื่อออนไลน์สร้างแรงบันดาลใจอย่างมาก ซึ่งเขาได้แบ่งปันเรื่องราวให้เราไว้ในหนังสือ *The Kindness Diaries* สอนให้เราทุกคนรู้ถึงคุณค่าของจิตวิญญาณมนุษย์”

- ลิส สเติร์น, ผู้ก่อตั้งและซีอีโอเว็บไซต์ Divalyssious Moms, ผู้เขียนหนังสือขายดี และคอลัมนิสต์

“*The Kindness Diaries* และความหมายของการเดินทางได้อย่างแท้จริง ในความทรงจำที่น่าสนใจอย่างยิ่งนี้ ผู้อ่านจะสามารถเห็นถึงของขวัญที่แลกเปลี่ยนกันและประสบการณ์ชีวิตที่คนคนหนึ่งได้รับผ่านการเดินทางรอบโลกด้วยใจที่เปิดกว้างและหัวใจที่บริสุทธิ์”

- เดน สติล กรีน, ประธานและซีอีโอของ Steele Luxury Travel

คำนิยมที่มีต่อหนังสือ *Amazing Adventures of a Nobody*

“หนังสือที่สุดแสนพิเศษ ที่น่าดึงดูด น่าติดตาม และสร้างแรงบันดาลใจ”

- หนังสือพิมพ์ *Los Angeles Times*

“เรื่องเล่าของสื่อออนไลน์ในการเรียนรู้ที่จะพึ่งพาคนอื่นนั้นอบอุ่น ตลก และสนุก หากคุณกำลังมองหาความหมายในโลกที่เราต่างคนต่างอยู่ที่นี่ หนังสือเล่มนี้ก็ชี้หนทางได้มากมาย”

- นิตยสาร *Psychology Today*

“ลืออน โลกเททิสผู้ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยดิ่งเอาความเอื้อเฟื้อ ความ มีน้ำใจ และบางครั้งก็เป็นความแปลกประหลาดออกมา...ในการเดินทาง อย่างประหยัดที่น่าติดตามของเขา”

• หนังสือพิมพ์ *Denver Post*

“เป็นการเล่าเรื่องที่เยี่ยมยอด! ลืออนเริ่มต้นการเดินทางของเขา ในฐานะคนเล่นพิเรนทร์ผู้สนุกสนานและลงท้ายด้วยการเป็นปราชญ์ที่มี ความสุข มั่นถลมาก ๆ และเต็มไปด้วยข้อคิดเช่นกัน”

• คาเรน แซลแมนซอน, ผู้เขียนหนังสือขายดี *Instant Happy*

“หนังสือที่ดี และใครจะรู้ คุณอาจเจองานที่ใช่ของคุณจริงๆ ใน ตอนจบก็เป็นได้”

• สตีเฟน วิสคูซี, ผู้เขียนหนังสือขายดี *Bulletproof Your Job*

“เป็นมากกว่าบันทึกการเดินทางที่น่าสนใจ หนังสือ *Amazing Adventures of a Nobody* คือช่วงเวลาแห่งการเดินทางพักผ่อนเข้าไปใน จิตวิญญาณของอเมริกา ในการเดินทางเพื่อทำความเข้าใจของเขา ลืออนจำเป็นต้องเสี่ยงกับคุณงามความดีของมนุษย์ ซึ่งให้ผลลัพธ์ที่สร้าง แรงบันดาลใจ”

• แบริด คลอนตซ์, ผู้เขียนหนังสือร่วมเรื่อง *The Financial Wisdom of Ebenezer Scrooge*

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	6
คำนำผู้แปล	8
บทนำ	13
บทที่หนึ่ง	27
บทที่สอง	51
บทที่สาม	73
บทที่สี่	89
บทที่ห้า	109
บทที่หก	123
บทที่เจ็ด	141
บทที่แปด	163
บทที่เก้า	185
บทที่สิบ	207
บทที่สิบเอ็ด	229
บทที่สิบสอง	247
บทที่สิบสาม	265
บทส่งท้าย...หรือสิ่งที่เกิดขึ้นต่อไป	283
ตอนนี้พวกเขาอยู่ที่ไหน	288
คำขอขอบคุณ	291
เกี่ยวกับผู้เขียน	293
เกี่ยวกับผู้แปล	294

บทนำ

“จงลงมือทำให้เหมือนว่าสิ่งนั้นสร้างความเปลี่ยนแปลงได้
เพราะมันสร้างได้จริงๆ”

■ วิลเลียม เจมส์

ผมไม่แน่ใจว่าเพราะเสียงร้องตะโกนทำให้ผมตื่น หรือเป็นเพราะชาย
ตัวค่อนข้างใหญ่ที่ยืนค้ำหัวผมอยู่กันแน่ แต่ไม่ว่าจะเพราะอะไร ผม
ก็ตื่นแล้ว ในตอนนั้นผมรู้แล้วว่าสิ่งที่ผมตัดสินใจนอนบนถนนสกปรก
ของเมืองพิตต์สเบิร์กอาจไม่ใช่เรื่องฉลาดที่สุด แต่บ่อยครั้งการตัดสินใจ
ที่ย่ำแย่ที่สุดของผมก็นำประสบการณ์ที่ยอดเยี่ยมที่สุดมาให้ เป็นเพราะ
การตอบตกลงผจญภัย (โดยเฉพาะเรื่องบ๊าบอ) นั้นแหละที่ทำให้ผมพบ
ตัวเองอยู่ในชั่วขณะของชีวิตเหล่านั้น ซึ่งทำให้เลือดสูบฉีดและแผ่ขยาย
จิตวิญญาณของตัวเอง

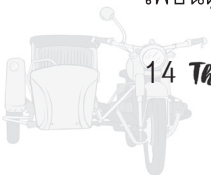
ผมมองไปรอบๆ ทางเดินที่สกปรกมีรอยเปื้อนหมากฝรั่ง ซึ่งผมได้
รับการเชื้อเชิญให้นอนลงตรงนั้น ตอนนี้อยู่ที่เพื่อนใหม่และเจ้าบ้านของผม

ก็ตื่นแล้วเช่นกัน เพราะริชาร์ดชายผู้เดินไปมาระหว่างเตียงนอนแก่ขัด
ของเรา ตะโกนใส่ใครสักคนอย่างไม่ได้เจาะจงว่า “อยู่ตรงนี้ฉันไม่ได้รู้สึก
ปลอดภัยเลย!”

ผมเพิ่งมาถึงเมืองพิตต์สเบิร์กในบ่ายวันนั้น ผมไม่มีอะไรอยู่ใน
กระเป๋าของตัวเองเลย อาศัยแค่ความเอื้อเฟื้อของคนแปลกหน้าเท่านั้น
ที่จะให้อาหาร ที่พักพิง และน้ำมันเพื่อให้ผมเดินทางรอบโลกได้สำเร็จ
ใช้แล้ว รอบโลก หลังจากมองหาที่นอนตลอดทั้งวัน ผมก็มุ่งหน้าไปยัง
สวนสาธารณะของเมืองนั้น สวนประเภทที่มีชายแก่มาเล่นหมากรุก
ส่วนคนวัยหนุ่มสาวขึ้นมาหน่อยก็ค้าขายกัน แต่โทนี่ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง
เขาเป็นแค่ชายนิสัยดีคนหนึ่งซึ่งตกอยู่ในช่วงเวลายากลำบาก เมื่อผม
ถามว่าผมจะขออาศัยพักกับเขาคืนนั้นได้หรือไม่ เขาก็ตอบพร้อมรอยยิ้ม
เศร้าๆ ว่า “ได้สิ ถ้าผมค้นไม่ใช่คนไร้บ้านนะ”

และผมก็ตื่นนอนบนถนนแบบนั้นท่ามกลางฝนตก พร้อมชาย
คนหนึ่งที่ยืนค้ำที่นอนของผม กำลังร้องตะโกนว่าเขารู้สึกไม่ปลอดภัย
เขาไม่ได้อยู่ลำพัง ผมดึงผ้าห่มผืนเก่าสกปรกขึ้นมาเพื่อต่อสู้กับความ
หนาวเย็น ไข้หวัด และความเหนื่อย และอิม ยอมรับเถอะ ความกลัว
ที่ล้นปรี่ด้วย คุณอาจเอากล้องมาจ่อหน้าของผมและได้ยินเสียงกรี๊ดร้อง
ในใจของผมตะโกนด้วยก็ได้ว่า “ฉันทำแบบนี้ไปเพื่ออะไรกัน”

ซึ่งผมต้องยอมรับว่านั่นเป็นคำถามที่ไม่เลว ความจริงก็คือการที่
ผมเจอวิกฤติเกี่ยวกับการมีชีวิตอยู่ไม่ใช่ครั้งแรก อันที่จริงก็ไม่ใช่ครั้งที่
สองด้วยซ้ำ ผมมักเจอวิกฤติเรื่องการมีชีวิตอยู่บ่อยพอๆ กับที่คนอื่น
ทำเรื่องส่งภาษีเลย ประมาณปีละครั้งผมเหมือนจะติดอยู่กับความรู้สึก
นั้น แม้ว่าชีวิตอาจดูสวยงามจากภายนอก ทั้งเรื่องสุขภาพ การเงิน และ
เพื่อนฝูง แต่สิ่งต่างๆ ก็ให้ความรู้สึกมีดมนทับถมอยู่ภายใน

ตอนนี้เป็นเวลาสองสามปีแล้วตั้งแต่ผมทนทุกข์จากวิกฤติ “ครั้งใหญ่” ของการมีชีวิตอยู่ คุณรู้ไหมผมเคยเป็นคนอื่นมาก่อน ผมเคยอาศัยอยู่ในลอนดอน ทำงานเป็นโบรกเกอร์ที่ประสบความสำเร็จในธุรกิจครอบครัว ผมขาดแรงจูงใจอย่างสิ้นเชิง ซึมเศร้าอย่างสุด ๆ และแม้ว่า มันยากที่จะยอมรับแค่ไหนก็ตาม แต่ในช่วงที่มีดมนที่สุด ผมรู้สึกอยากฆ่าตัวตาย ผมเหลือความหวังน้อยนิดให้ตัวเอง และยิ่งน้อยลงไปอีกสำหรับโลกนี้ที่ผมเรียกว่าบ้าน แล้วมันก็เกิดขึ้น ผมบังเอิญได้ดูภาพยนตร์เรื่อง The Motorcycle Diaries ซึ่งบันทึกเรื่องราวการเดินทางสร้างแรงบันดาลใจของเขา เกวารา ขณะที่เขาเดินทางข้ามทวีปอเมริกาใต้ โดยพึ่งพาเพียงแค่ความเอื้อเฟื้อของคนแปลกหน้าเท่านั้น เรื่องราวของเขา จุดไฟแห่งการมีชีวิตอยู่ทางโลกของผมขึ้นมา

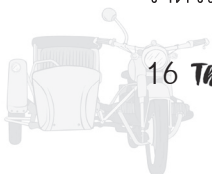
เรื่องราวในภาพยนตร์คือการเปลี่ยนแปลงอันเป็นตำนาน ในการเชื่อมโยงกับผู้คนในรูปแบบที่เป็นอุดมคติ นั่นคือการมีชีวิตและการสำรวจ ผมไม่ค่อยพร้อมที่จะโค่นล้มรัฐบาลคิวบาหรอก แต่ผมอยากเริ่มการปฏิวัติในทำนองนั้น ผมอยากเปลี่ยนแปลงโครงสร้างชีวิตของผมที่ถูกกำหนดไว้ก่อนล่วงหน้า กับเช่นนั้นผมเห็นผู้ชายคนหนึ่งซึ่งใช้ชีวิตตามความฝันของตน เป็นมนุษย์ที่รู้สึกตัวเต็มที่และเป็นอิสระอย่างแท้จริง เป็นใครคนหนึ่งที่ผมปรารถนาจะเป็น ในช่วงเวลาหลังเครดิตภาพยนตร์จบลง ผมก็รู้ว่า มีบางสิ่งในตัวผมเปลี่ยนแปลงไปไม่เหมือนเดิม เซคือข้อพิสูจน์ของผมว่ามีบางสิ่งมากกว่าการเดินทางเล็ก ๆ บนโลกนี้ มันมีมากกว่านั้นมาก

ช่วงไม่กี่สัปดาห์ต่อมา ผมก็พบความกล้าที่จะตื่นจากการหลับใหลของผม ผมทิ้งชีวิตสะดวกสบายของตัวเองเพื่อเดินทางรอบโลก จุดสูงสุดของการเดินทางเหล่านั้นคือการเดินเท้าทั่วยุโรปด้วยเงินเพียงห้า

ดอลลาร์สหรัฐในกระเป๋าของผม และด้วยความมีน้ำใจจากคนแปลกหน้า มาช่วยเหลือ สุดท้ายแล้วสิ่งนี้ก็นำไปสู่รายการโทรทัศน์รายการแรกและหนังสือเล่มแรกของผมที่ชื่อว่า Amazing Adventures of a Nobody (การผจญภัยอันน่าทึ่งของคนธรรมดาคนหนึ่ง) ผมลาจากถนนที่บีบตีมันเย็บเย็บ ในลอนดอนและย้ายมาลอสแอนเจลิส เมืองแห่งความฝัน และในแง่หนึ่ง ผมได้ใช้ชีวิตตามความฝันของผม หรืออย่างน้อยก็ได้ทำมากกว่าที่เคยทำมาก่อน ผมมีคนที่รักที่น่ารัก (ลินา) สุขขี้เล่นเป็นมิตรหนึ่งตัว (วินสตัน) และงานที่ทำให้ผมมีอะไรทำในวันส่วนใหญ่ ผมคิดว่าวิกฤติของการมีชีวิตของผมได้รับการแก้ไขแล้ว แต่บางทีมันก็อาจแค่เปลี่ยนหน้าตาเป็นรูปแบบใหม่ก็ได้

แม้ว่าผมได้ออกสำรวจโลก เปลี่ยนชีวิตตัวเอง และเอาเรื่องราว บางเรื่องกลับมา แต่ก็ยังมีบางสิ่งภายในตัวผมที่รู้สึกเหมือนติดขัดไปไหนไม่ได้ ผมรู้สึกเหมือนตื่นมาทุกเช้าเพื่อใช้ชีวิตของคนอื่น ทำงานของคนอื่น ผมกลับมาสวมหน้ากากเก่าที่คุ้นเคยอีกครั้ง

ผมมีหน้ากากพวกนั้นน้อยอยู่เป็นชุด เราทุกคนมีกันหมด ไม่ว่าจะคุณจะเป็นแม่อายุยังน้อยที่อาศัยอยู่ในป่าของประเทศเบลีซ หรือเป็นหนุ่มนักธุรกิจบนถนนในเมืองแมนแฮตตัน เราแต่ละคนต่างมีความคิดอยู่ก่อนหน้าว่าเราควรจะใช้ชีวิตแบบไหน จากนั้นเราก็ตกอยู่ในกับดักความคิดนั้น เราละทิ้งความฝันวัยเด็ก หรือเราแลกเปลี่ยนมันกับบางอย่างที่รู้สึกปลอดภัยกว่า เป็นผู้ใหญ่กว่า ผมก็ไม่ต่างกัน แม้กระทั่งหลังจากผมสลัดหน้ากากอันแรกในลอนดอนออกไปแล้ว ซึ่งเป็นหน้ากากปลอดภัยไว้ก่อน และเดินทางทั่วอเมริกาด้วยเงินห้าดอลลาร์ต่อวัน ผมก็ได้เรียนรู้ว่ายังมีหน้ากากอีกมากมายซ่อนอยู่ข้างใต้ นั่น จากนั้นตอนบ่ายวันหนึ่ง ผมพบว่าตัวเองเดินอยู่บนถนนฮอลลีวูด แล้วทั้งชีวิตของผมก็เปลี่ยนไป...อีกครั้ง

ผมออกไปกินข้าวกลางวันและกำลังเดินกลับมาที่รถตอนมันเกิดขึ้น ต้นปาล์มยื่นตั้งตระหง่านอยู่ไกล ๆ ดวงอาทิตย์ส่องสว่างบนทางเท้าที่มีดาวเรียงต่อกัน แล้วผมก็เห็นเขา เขากำลังยืนอยู่ข้าง ๆ รถเข็นที่มีของใส่อยู่จนล้น มีหมวกเบสบอลสกปรกสวมอยู่บนศีรษะ ใส่ยีนขาด ๆ และไบหน้าสกปรกเปรอะเปื้อน แต่ในมือของชายไร้บ้านมีป้ายที่ทำให้ผมนั่งงันอยู่ตรงทางเดิน บางคนอาจเรียกช่วงขณะเหล่านี้ว่าจุดเปลี่ยน ผมก็เป็นหนึ่งในนั้น และผมก็รู้ตัวเสมอเมื่อมันเกิดขึ้น รวากับว่าโลกถึงจุดหยุดนิ่ง วงดนตรีแห่งสรรพเสียง คำพูด รถ และชีวิตค่อย ๆ กลายเป็นเสียงเบาทุ้มต่ำ ช่วงขณะนั้นซึมลึกเข้าไปอยู่ในความทรงจำ ผมรู้สึกได้เสมอว่ามันอยู่ตรงนั้น ตรงใต้ผิวหนังของผม ไบหน้าของผมอ่อนโยนลง ขณะอ่านป้ายที่อยู่ในมือของชายไร้บ้านผู้นั้นซึ่งเขียนว่า “ความเอื้อเฟื้อคือยารักษาที่ดีที่สุด”

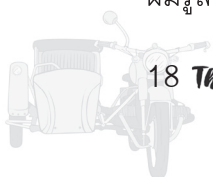
นี่คือเรื่องตลกเกี่ยวกับการได้ทุกอย่างที่คุณคิดว่าอยากได้ คุณมักต้องการอีกเสมอ แต่สำหรับผม ผมไม่ต้องการเงินเพิ่มขึ้นหรือชื่อเสียงเพิ่มขึ้น ตลอดช่วง “การผจญภัยอันสุดยอดเยี่ยม” ก่อนหน้านี้ของผม ผมได้รับรู้รสชาติของการเชื่อมโยงกับผู้คนในแบบที่ผมไม่คิดว่าจะเป็นไปได้ ผมได้สร้างมิตรภาพ มิตรภาพลึกซึ้งอย่างแท้จริง การเชื่อมโยงของเราตั้งอยู่บนสิ่งที่เป็นมากกว่าสถานที่ที่เราอาศัยหรือสิ่งที่เราทำเพื่อการทำงานมันเป็นเรื่องของมนุษย์สองคนที่พยายามใช้ชีวิตให้ผ่านพ้นโลกบ้าบอนี้ไปได้ด้วยกัน

ผมตระหนักว่าผมพลาดสิ่งหนึ่งที่ทำให้ผมมาถึงตรงนี้ นั่นคือการเชื่อมโยงกับผู้คนผ่านภาษาของความเอื้อเฟื้อ และผมไม่ได้หมายถึงแค่ความเอื้อเฟื้อประเภทที่ยิ่งใหญ่ที่เปลี่ยนชีวิตแบบว่า “ว้าว นั่นเพิ่งเกิดขึ้นจริง ๆ เหรอ” แต่ยังหมายถึงเสียงกระซิบเบา ๆ สิ่งย้าเตือนเสียง ๆ ที่เกิด

ขึ้นทุกวันเมื่อผู้คนถอดหน้ากากของตนและเผยให้เห็นหัวใจของพวกเขา
สายน้ำแห่งความเชื่อเพื่อไหลผ่านเราทุกคน และเชื่อมโยงเราเข้าหากัน

เพราะความเชื่อเพื่อเป็นมากกว่าแค่ยารักษาโรค การให้และการ
รับคือตอนที่ความมหัศจรรย์แท้จริงจากการเชื่อมโยงกันของมนุษย์เกิด
ขึ้น มันเกิดขึ้นเมื่อผู้คนก้าวผ่านเรื่องบ่าบอน่าเบื่อของสิ่งที่เราทำเพื่องาน
หรือการที่เรารู้สึกอย่างไรกับสภาพอากาศ ไปสู่โลกส่วนตัวภายในตัวเรา
หรือที่บางคนเรียกว่า จิตวิญญาณของเรา เพื่อเชื่อมโยงถึงกันและกัน
และเพื่อเยียวยารักษา และผมก็ต้องการมันอีก ต้องการมากกว่านั้น
สิ่งที่ผมค้นพบระหว่างการเดินทางไปทั่วอเมริกาก่อนหน้านี้ก็คือ มีความ
มหัศจรรย์อันดีเลิศและหาได้ยากซึ่งเกิดขึ้นเมื่อคนแปลกหน้าคนหนึ่งเดิน
เข้ามาในเมือง มนุษย์ต้องการรู้เรื่องกันและกัน พวกเขาต้องการเชื่อมโย
กัน ผมเลยคิดเอาว่าจะมีวิธีไหนที่จะหาความมหัศจรรย์นั้นอีกครั้งได้ดี
เท่าการเริ่มภารกิจความเชื่อเพื่อจากทั่วทั้งโลกกันล่ะ

ผมยืนอยู่ตรงนั้นบนถนนฮอลลีวูดและเริ่มร้องไห้ แบบร้องให้จริง ๆ
เลยนะ ร้องไห้แบบที่ผู้ชายเขาไม่ร้องกัน อย่างน้อยก็ไม่ใช่อีกตอนกลางวัน
บนถนนที่วุ่นวายสายหนึ่ง มันคือน้ำตาในอดีต น้ำตาจากการเติบโตขึ้น
บนโลกที่ผู้คนรอบตัวผมมักจะสนใจเก็บความรู้สึกของตัวเองมากกว่า
เชื่อมโยกับผู้คนรอบตัว รวมถึงผมด้วย และวิธีเดียวที่จะรักษาอาการ
นั้นได้ วิธีเดียวที่เราทุกคนจะเยียวยาได้ คือทำผ่านคนอื่น ๆ ตอนนั้น ทั้ง
หมดดูสมเหตุสมผล ผมเข้าไปใกล้ชายไร่บ้านคนนั้นที่ถือป้ายซึ่งนำความ
โชคดีโดยบังเอิญมาให้ และหย่อนธนบัตรยี่สิบดอลลาร์สองใบลงในหมวก
ใบเก่าของเขา การให้ครั้งหนึ่งในตอนนั้นทำให้ผมรู้สึกถึงสิ่งที่ผมไม่ได้
รู้สึกมาเป็นปี ๆ ได้ นั่นคือการแบ่งปันเชื่อมโยกับใครอีกคน แน่หนอว่า
ผมรู้สึกเชื่อมโยกับผู้คนในชีวิตผม ทั้งคนรัก ครอบครัว คนที่ผมทำงาน

ด้วย แต่สิ่งที่ขาดหายไปคือความรู้สึกลึกซึ้งซึ่งยากจะเข้าใจที่ผมรู้สึกกับคนอื่น ชายบนถนนคนนั้นยิ้มให้ผม ผมยิ้มกลับ จากนั้นก็รีบกลับบ้าน โดยรู้แน่ชัดถึงสิ่งที่ผมต้องทำ

และที่ว่า “รีบกลับบ้าน” นั้น จริง ๆ แล้วผมหมายถึง “ค่อย ๆ คลานอยู่บนการจลาจลอันติดขัดขนาดหนักของเมืองลอสแอนเจลิส” ต่างหาก แต่ด้านดีของการจลาจลติดขัดคือ มันทำให้คุณมีเวลาใช้ความคิด ตอนนั้นเองที่ผมครุ่นคิดถึงแผนการของตัวเอง ผมตระหนักว่าการเดินทางช่วงสั้น ๆ ครั้งแรกของผมทั่วอเมริกาเป็นเรื่องของการได้รับความเอื้อเฟื้อทั้งหมด (ด้วยการเดินทางเพียงห้าดอลลาร์ต่อวัน) แต่การเดินทางเพื่อได้รับในครั้งถัดไปของผมจะไม่เพียงแค่นั้น ครั้งนี้ผมต้องการให้สิ่งต่าง ๆ กลับไปสู่จุดเริ่มต้น ผมต้องหยิบยื่นความเอื้อเฟื้อพร้อม ๆ กับที่จะรับมันไป

เมื่อผมหลุดจากการจลาจลจนรกได้ ผมก็ตัดสินใจได้แล้วว่าผมจะเดินทางรอบโลก และผมจะขี่มอเตอร์ไซค์ย้อนยุคคันเก่าไปเหมือนกับเซรอมอเตอร์ไซค์ต้องมีรถพ่วงข้าง ๆ เพราะคุณไม่มีวันรู้ว่าใครจะต้องการความช่วยเหลือบ้าง และมันต้องเป็นสี่ล้อสอง ไซ้ สี่ล้อ เพราะมอเตอร์ไซค์สี่ล้อนั้นแจ่มกว่ามาก ผมจะไม่มีเงินติดตัว ไม่มีอาหาร ไม่มีที่พัก และส่วนที่น่ากลัวคือ ไม่มีเชื้อเพลิง ผมยังตัดสินใจได้ทันทีด้วยว่าผมจะไม่รับเงิน ผู้คนอาจหยิบยื่นอาหารและที่พักให้ผมก็ได้ แต่พวกเขาจะมอบเงินให้ผมไปจ่ายเองไม่ได้ ผมไม่ได้มองหาทางเอาสิ่งต่าง ๆ แบบฟรี ๆ ผมกำลังหาทางแบ่งปันกันต่างหาก

ผมนึกขึ้นได้เป็นครั้งแรกว่าผมอาจอยู่ในขั้นตอนการสร้างพาหนะคันแรกที่ขับเคลื่อนได้ด้วยตัวเองเพียงอย่างเดียว เหมือนที่การขอความช่วยเหลือทำให้ผมเชื่อมโยงได้ในครั้งล่าสุดที่ผมเดินทางทั่วอเมริกา

ผมก็คิดว่าครั้งนี้จะทำได้เหมือนเดิม “จะเปลี่ยนสูตรสำเร็จไปทำไมล่ะ”
ผมถามตัวเอง

แต่การเดินทางครั้งนี้ผมจะไม่ทำแค่ขอความช่วยเหลือ แต่ผมจะหยิบยื่นบางอย่างเป็นการตอบแทนในตอนที่หาย บางสิ่งที่เปลี่ยนชีวิต ผมอยากเชื่อมโยงกับโลกอีกครั้ง และหวังว่าด้วยวิธีการเล็กๆ บางอย่าง ผมจะเชื่อมโยงพี่น้องชายหญิงบนโลกนี้เข้าหากันอีกครั้ง ทั้งกับตนเอง และกับกันและกัน ผมจะใช้เงินของตัวเองเพื่อตอบแทนความเอื้อเฟื้อของคนที่ช่วยผม จะไม่มีใครรู้เจตนาของผมมาก่อน ผมไม่อยากให้ผู้คนรู้ว่าหากพวกเขาแสดงความมีน้ำใจไปตามเรื่อง พวกเขาจะได้รับอะไรก็ตามเป็นการตอบแทน วิธีการไม่ใช่แบบนั้น เราไม่ได้ให้เพื่อจะได้รับ เราให้เพื่อให้ ผมไม่สามารถช่วยทุกคนที่มีน้ำใจและเมตตา แต่ผมจะช่วยให้มากกว่าที่ทำได้ และผมจะทำแบบนั้นด้วยวิธีการที่จะเปลี่ยนชีวิตแบบว่า “ว้าว นั่นเพิ่งเกิดขึ้นจริงๆ เหรอ”

ผมกลับถึงบ้านและวิ่งขึ้นบันไดเข้าบ้าน สามชั้นในก้าวเดียว ผมรีบเข้าไปในห้องนั่งเล่นและเห็นว่าแฟนของผมกำลังนั่งอยู่บนโซฟากับคอมพิวเตอร์ของเธอ ลินายัมให้ผมจากฝั่งตรงข้ามห้อง และเหมือนที่มันเป็นบ่อยๆ ตอนเจอเธอ หัวใจของผมอ่อนคลายลงเล็กน้อย

ผมมุ่งตรงไปหาเธอ และโดยไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ ผมก็พบว่าตัวเองคุกเข่าอยู่ตรงหน้าเธอ “ที่รัก” ผมเริ่มพูด “ผมต้องบอกคุณบางอย่าง”

ผมเห็นความยินดีแวบหนึ่งจากดวงตาของเธอ และจากนั้นผมก็ตระหนักว่าลีนากำลังคาดหวังการขอแต่งงานที่น่าประทับใจยิ่งกว่านั้น ช่วงสองเดือนที่ผ่านมา (ตั้งแต่เราย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกัน) เธอก็เริ่มบอกใบ้ด้วยการส่งสัญญาณอย่างรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ว่าเธอต้องการบางสิ่งที่คล้ายกับคำสัญญาจากผม คำสัญญาที่จะนำไปสู่การผูกมัด สู่การมีลูก สู่การ

มีชีวิตที่เธอและผมจะอยู่ด้วยกันตลอดไป

ตลอดกาล

ด้วยรู้ว่าการคุกเข่าอาจเป็นท่าที่ไม่เหมาะสมนัก ผมจึงรีบยืนขึ้น ประกาศว่า “ผมจะออกเดินทาง”

“เยี่ยมเลย” เธอพูด ผมสี่บิลลอนด์ของเธอตกลงมาปรกหน้านิด ๆ ในขณะที่เธอหันกลับไปมองที่คอมพิวเตอร์ ซ่อนความผิดหวังฉบับปล้นซึ่งผมเห็นมันปรากฏอยู่ในดวงตาของเธอ “คุณจะไปไหนล่ะ”

“ลอสแอนเจลิส”

“เราอยู่ในลอสแอนเจลิสนะ เพื่อนเธอ” เธอหัวเราะ “คุณจะไปร้านขายของหรือไง”

เอาละ ผมคิดในใจ ไม่ใช่ตอนนี้ก็ไม่มีอีกแล้ว “ไม่เชิงหรอก ผมจะไปลอสแอนเจลิสจากลอสแอนเจลิส ผมจะท่องโลกด้วยมอเตอร์ไซค์ ย้อนยุคคันเก่าสีเหลือง”

เงียบ

เงียบกว่าเดิม

“ที่รัก” ผมเริ่มกังวลเรื่องความปลอดภัยของตัวเองนิดหน่อย

คอมพิวเตอร์แล็ปท็อปถูกพับปิดลงมา แล้วเธอก็กลับมามีชีวิตอีกครั้ง “ตามจริง” ใบหน้าของเธอจริงจั่งขึ้นขณะเอ่ยวิงวอน “สี่ออนขอห้องเถอะ บอกฉันสิว่านี่เป็นแค่ความคิดเพี้ยน ๆ ของคุณอีกอย่างหนึ่ง”

อืม ก็จริงนะที่มันเพี้ยน

ผมลังเล ผมต้องการเอาความสัมพันธ์กับอาชีพของตัวเองไปเลี้ยง... เพื่อความเชื่อเพื่อจริง ๆ หรือ

“ฉันจริงจั่งมากเลยนะ”

จากนั้นก็เริ่มมีการร้องไห้โดยไม่หยุด

“ที่รัก ผมต้องทำแบบนี้จริงๆ” ผมอธิบาย ความมุ่งมั่นปรารถนา
ที่เคยหายไปจากชีวิตของผมจู่ๆ ก็กลับคืนมา ผมรู้สึกเหมือนเซ ซึ่งกำลัง
ออกมาจากฉากสุดท้าย และเข้าสู่การเดินทางที่จะเปลี่ยนชีวิตของเขา
และคนอื่นอีกหลายคนไปตลอดกาล นี่ไม่ใช่แค่การออกไปดูโลกอีกต่อไป
แต่เป็นเรื่องของการอาบซึบชีวิตบนโลกใบนี้

“ทำไมล่ะ” เธอร้องให้ “คุณยังกระโดดหน้าผาเพื่อการมีชีวิตอยู่
ไม่พออีกหรือ”

“พอดี แต่ครั้งที่แล้วผมทำเพื่อตัวเอง”

ผมหยุด ผมคิดว่าตัวเองยังไม่ค่อยรู้เท่าไรหรอก แต่ผมไม่ยอม
ให้การเดินทางครั้งนี้เป็นเรื่องของผม บอกตามตรง ผมพอแล้วกับตัวเอง
ผมต้องการให้มันเป็นส่วนหนึ่งของบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่ามาก บางสิ่งที่
สำคัญกว่ามาก ผมอยากให้มันเป็นเรื่องของคุณ ใช่ คุณ

เป็นเรื่องของเราทุกคน

ขณะที่ผมยืนตรงนั้นเพื่อพยายามอธิบายต่อแฟนสาว ผู้ซึ่งเพิ่ง
ย้ายเข้ามาอยู่ว่าทำไมผมถึงต้องไป ผมก็คิดจริงๆ ว่าผมไม่ต้องการ
ปฏิวัติชีวิตของผมอีกต่อไป แต่ปรารถนาจะสร้างแรงกระตุ้นจากจิต
วิญญาณการปฏิวัติของเขในตัวคนอื่น มันคือการหยิบยื่นของขวัญให้แก่
ผู้คน ของขวัญประเภทที่ไม่เพียงจะเปลี่ยนพวกเขา แต่ยังเปลี่ยนแปลง
พวกเขาในแบบที่ความเชื่อเพื่อเท่านั้นที่จะทำได้ และในช่วงของการ
เปลี่ยนแปลงนั้น พวกเขาก็จะส่งต่อคบเพลิงไปให้คนอื่น ให้แสงสว่าง
แก่โลกผ่านการเชื่อมโยงของเรา “การเดินทางของผมเป็นแค่ประกายไฟ
เริ่มต้นเท่านั้น” ผมพยายามอธิบายกับลินา

เธอไม่ได้ตอบในตอนแรก ซึ่งก็น่ากังวล บอกตามตรงผมไม่คิดว่า
จะมีการลงโทษแบบไหนบนโลกโหดร้ายกว่าการเจ็บใส่แล้ว แต่ในที่สุด

เธอก็เงยหน้ามองผม และถามในสิ่งที่ผมพยายามอย่างหนักที่จะไม่ถามตัวเอง “โอ้ ลีออน คุณจะหยุดวิ่งได้บ้างหรือเปล่า”

ผมไม่มีคำตอบให้เธอ

หลังจากร้องไห้และกล่าวโทษกันไปมาถึงหนึ่งชั่วโมง ผมก็โหนมน้ำ เธอว่าแม้ผมจะไม่อยู่เกินกว่าหกเดือน แต่ผมจะเดินทางให้เร็ว เธอเห็นได้ในดวงตาผมและในน้ำตาครั้งนี้ของผมว่าผมรู้สึกถูกกำหนดให้เดินทางนี้ ผมรู้ว่าสองเท้าจะพาผมไปที่นั่น นี่ไม่ใช่ทางเลือกอีกต่อไป

“บอกฉันทีสิ” ในที่สุดลีอาก็ถามขึ้นมา พร้อมปาดน้ำตาของตัวเอง “คุณคิดว่าคุณจะมีความสุขได้บ้างไหม...กับที่นี่นะ”

“แน่นอน” ผมตอบด้วยความจริงใจเต็มที่เท่าที่ผมจะรวบรวมได้

ลีอามองผมและถอนหายใจ “ฟังนะ ฉันภูมิใจในตัวคุณที่ต้องการเปลี่ยนโลกนี้ ลีออน ฉันแค่หวังว่าครั้งหน้าคุณจะทำมันใกล้ ๆ บ้านหน่อยก็ดี”

เปลี่ยนโลกเหวอ ชัดเลยว่าลีอาคาดหวังไว้สูงมาก

อย่างไรก็ตาม ก่อนการผจญภัยครั้งใหญ่จะเกิดขึ้น ผมต้องจัดการเรื่องการขนส่ง ซึ่งเป็นอุปสรรคใหญ่ต่อความฝันล้ำค่าใด ๆ ก็ตาม ผมจำเป็นต้องหามอเตอร์ไซด์ที่จะรอดจากถนนขรุขระและช่วงเวลาฤดูหนาวที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนในการเดินทาง ผมตัดสินใจตั้งชื่อมันว่า Kindness One ซึ่งคล้ายกับ Air Force One เพราะมันจะเป็นตัวแทนต่อโลกใบนี้... เพียงแค่มีสี่เหลี่ยมหนอยเท่านั้นเอง ผมต้องวางโครงร่างเส้นทางรอบโลกของผม ผมยังต้องหาวิธีข้ามสองมหาสมุทร ทวีปหลายทวีป เมืองต่าง ๆ มากมาย และรัฐสองสามแห่งที่ไม่เป็นมิตรด้วยความเอื้อเฟื้อเพียงอย่าง

เดียว ทั้งหมดโดยมีมอเตอร์ไซค์สี่ล้อที่ติดตามไปและผมก็ต้องขอวีซ่าหลายประเทศด้วย

จากนั้นก็มึนเรื่องรายละเอียดเล็กน้อยว่าผมจะทำมันอย่างไร ผมจะพาทีมงานโทรทัศน์ไปด้วยเพื่อเก็บประสบการณ์ของผม หรือผมจะบันทึกการผจญภัยของผมด้วยตัวเองดีล่ะ ผมต้องการให้การเดินทางเป็นส่วนตัวเท่าที่จะทำได้ แต่ผมก็ยอมรับด้วยว่าผู้คนจะมีโอกาสซาบซึ้งกับเรื่องราวผ่านสื่อโทรทัศน์ได้มากแค่ไหน ผมจึงตกลงใจที่จะไปกับทีมงานโทรทัศน์ แต่ด้วยเงื่อนไขเพียงหนึ่งเดียว คือพวกเขาต้องหลบอยู่ข้างหลังจนกว่าผมจะให้พวกเขาเข้ามาบันทึกเรื่องราวหรือชีวิตใดก็ตามที่ผมกำลังมีส่วนร่วมอยู่ ผมอยากเดินทางครั้งนี้เพียงลำพัง และผมต้องการเชื่อมโยงกับผู้คนเป็นลำดับแรกก่อนที่จะมีกล้องโผล่มาอยู่ด้านหลัง ทีมงานจะเป็นเพื่อนผู้อยู่เงียบ ๆ ในการผจญภัยของผม แต่ในหลาย ๆ ทางแล้วพวกเขา ก็จะเป็นพยานของผมด้วย เช่นเดียวกับคุณ

เมื่อการเดินทางสิ้นสุดลง ผมหวังว่าคุณจะเห็นว่าการแสดงถึงความเอื้อเฟื้อสามารถเปลี่ยนโลกได้จริง ๆ คุณจะเจอกับโทนี ชายไร้บ้าน ผู้สอนผมว่าความร่ำรวยที่แท้จริงไม่ได้อยู่ในกระเป๋าตังค์ แต่อยู่ในหัวใจของเรา คุณจะเห็นความกล้าหาญที่เพื่อนของผมในประเทศกัมพูชา แสดงออกมา ซึ่งชีวิตของเธอโดนทำร้ายจากความเจ็บไข้ ความสูญเสีย และภัยธรรมชาติ คุณจะเจอกับคุณหมอที่จะฟื้นฟูสายตาให้คนจนด้วยความรักในการช่วยเหลือ คุณจะเห็นว่ามนุษย์คนหนึ่งที่มีเจตนาดี แต่มีจุดบกพร่องสามารถเดินทางรอบโลกด้วยความเอื้อเฟื้อของคนอื่นและมีชีวิตใหม่ได้อีกครั้ง และมีอีกหลายคนที่คุณจะไม่ได้เจอ ทั้งคนแปลกหน้าที่กลายเป็นเพื่อนกันในช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งผ่านไปอย่างรวดเร็วในแต่ละวัน เพื่อหยิบยื่นอาหาร น้ำมัน และหนทางที่จะทำให้ผมไปต่อได้

แซลมาน รัชดีเคยเขียนไว้ว่า “การจะเข้าใจชีวิตหนึ่งได้ คุณต้อง
กลืนกินทั้งโลกเข้าไป” เราไม่จำเป็นต้องเดินทางรอบโลกใบสีฟ้าของเรา
เพื่อให้ได้ประสบการณ์นั้น เราแค่ต้องเต็มใจมองเห็นกันและกัน ผมเห็น
คุณ และคุณเห็นผม จากนั้นหน้ากากของคนที่เราคิดว่าเราควรเป็นก็จะ
หลุดออก และเราก็หักทลายกันและกันในแบบที่ไม่ต้องใช้ภาษา ไม่ต้องใช้
หน้ากาก เราเริ่มต้นการเดินทางแห่งชีวิต เข้าไปมีส่วนร่วมในการผจญภัย
ที่แสนสั้นแต่งดงามนี้ด้วยกัน

บทที่หนึ่ง

“คุณขัดขวางความฝันของคุณเมื่อคุณปล่อยให้ความกลัวของตัวเอง
เติบโตเกินกว่าความเชื่อของตัวเอง”

■ แมรี เมานิน มอริสซี

ช่วงเวลาหนึ่งมักจะเกิดขึ้นก่อนช่วงเวลาสำคัญอยู่เสมอ หากสิบวินาที
สุดท้ายก่อนที่นักแสดงจะออกมาบนเวทีในตอนที่เขาลิ้มบทของ
ตัวเอง เหงื่อแตกซึมเสื้อผ้า และเขาก็สงสัยว่าทำไมตอนแรกเขาถึงคิดว่า
สิ่งนี้เป็นความคิดที่ดีกันนะ แต่เมื่อเขาออกไปแล้ว เขาก็รู้ได้จากใน
ใจกลางตัวตนของเขาเลยว่า นี่คือสิ่งที่เขาควรต้องทำ

คืนก่อนออกเดินทาง ผมสงสัยว่าการไปจากแอลเอคือความคิด
ที่ดีหรือเปล่า ทั้งการงาน ความสัมพันธ์ กิจวัตรต่างๆ ทั้งหมดนี้มีสิ่งที่เรา
จะได้ตามมามากพอๆ กับที่มันทำให้คนคนหนึ่งติดกับได้

“งั้นอย่าไปสิ” ลีนาแนะนำเล่นๆ แต่ผมจับความตึงเครียดในน้ำเสียง
ของเธอได้แม้เธอพยายามจะให้เป็นหนึ่งก็ตาม นั่นคือข้อเสียอย่างหนึ่ง

ของการรักใคร่สักคน คือคุณรู้เสมอว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ หรืออย่างน้อย
คุณก็คิดว่าตัวเองรู้

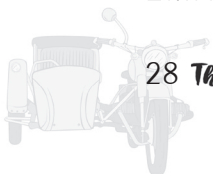
มันอาจดูเหมือนเป็นการชี้แนะที่ไม่ได้รู้สึกกังวลอะไร แต่ในถ้อยคำ
นั้น ผมได้ยินว่า “แต่งงานกับฉันเสียตอนนี้ ไม่งั้นฉันจะทิ้งคุณไปตลอด
กาล”

ไม่น่าสงสัยเลยว่าผมเป็นนักอ่านใจที่สอปลก เพราะแม้ว่าลีน่า
ไม่ได้อยากให้ผมไป แต่เธอเชื่อในความฝันของผม แค่ว่าตอนนั้นผมยัง
ไม่รู้ก็เท่านั้น สิ่งที่ตามมาหลังจากคำแนะนำของลีน่าคือสิ่งที่คนส่วนใหญ่
ซึ่งอยู่ในความสัมพันธ์เรียกว่าการทะเลาะ แม้ผมจะชอบเรียกว่า “การ
ไม่ลงรอยกันเล็กน้อย” มากกว่าก็ตาม เมื่อเราเข้านอน เราพยายามจะ
คืนดีกัน แต่เท่าที่ผมคิดถึงก็คือ “พรุ่งนี้จะมีแค่ผมกับเจ้า Kindness One”

เช้าวันถัดมา ผมได้ยินเสียงลีน่าในครัวขณะผมแต่งตัว เจ้าวินสตัน
สุนัขของผม วิ่งไล่ผมที่ตัวบ้านขณะผมเก็บของชุดสุดท้ายลงในกระเป๋า
สีดำใบเล็ก ทั้งคอมพิวเตอร์ ชุดไว้เปลี่ยนสองสามชุด และเครื่องมือ
บางอย่างสำหรับมอเตอร์ไซค์ ผมยึดโปสเตอร์การ์ดใบหนึ่งที่ได้จากการเดินทาง
ทั่วอเมริกา ก่อนหน้านี้ใส่ในซอกหลังกระเป๋า ซึ่งมีข้อความว่า “ชีวิตเริ่มต้น
เมื่อคุณออกมาจากพื้นที่สะดวสบายของคุณ” นอกเหนือจากกระป๋อง
บรรจุน้ำมันสีเหลืองสดใส ทั้งหมดก็คือสัมภาระที่ผมจะเอาไปด้วย

ผมมีโลกที่ต้องเดินทางข้าม และมีมอเตอร์ไซค์ที่ต้องขี่ ซึ่งจอดอยู่
นอกบ้าน และกำลังเหยียบย่ำที่ผมไม่มีทักษะเครื่องยนต์อะไรเลย

ผมขี่มอเตอร์ไซค์คันนี้ที่เมืองเวกส์เพียงก่อนหน้าี่สองสัปดาห์
ไซค์ร้ายที่มันวิ่งมาถึงบ้านโดยไม่เกิดอุบัติเหตุไม่ได้ ในเมืองแพซาดีนา
ห่างไปแค่สามสิบไมล์จากบ้านของผม เจ้ามอเตอร์ไซค์ก็ดันขัดขึ้นหยุดวิ่ง
บนทางด่วนเส้นที่วุ่นวายที่สุดเส้นหนึ่งในอเมริกา ถูกต้อง คุณได้ยินถูก

แล้ว วันแรกที่ผมซื้อเจ้าบ้านั้น มันวิ่งจากเวกัสไปไม่ถึงแอลเอด้วยซ้ำ และนี่คือมอเตอร์ไซค์ที่ผมไว้ใจจะให้มันพาไปรอบโลก ผมต้องจ่ายเงินสี่ร้อยห้าสิบบดอลลาร์เพื่อลากมันจากเมืองแพซาดีนาไปยังลอสแอนเจลิส ตอนนั้นผมไม่มีเงินสี่ร้อยห้าสิบบดอลลาร์บนถนนนั้น แคว้นหนึ่งดอลลาร์ยังไม่มีด้วยซ้ำ

แต่บางทีสิ่งที่น่าทึ่งยิ่งกว่าคือเรื่องที่ว่า แม่เจ้า Kindness One จะดูดี (แถมมีเครื่องยนตีใหม่) แต่ส่วนที่เหลือนั้นประกอบขึ้นในปี 1978 บางทีเรื่องเดียวที่รับประกันได้ในการเดินทางครั้งนี้คือเจ้ามอเตอร์ไซค์นั้นจะพังลงแน่ ผมลงเรียนคอร์สซ่อมมอเตอร์ไซค์สองชั่วโมง แต่ก็ไม่ได้เข้าใจอะไรเลย ผมซื้อหนังสือตามคำแนะนำของครูผู้สอน แต่ก็ไม่เคยได้อ่านตามที่ตั้งใจ น่าเศร้าที่การลงเรียนก็ไม่ได้ช่วยอะไรมากเช่นกัน

นอกเหนือจากความกังวลเรื่องการทำงานที่ไม่ปกติของมอเตอร์ไซค์แล้ว ผมยังไม่ได้รับการยืนยันเรื่องเรือที่จะข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก (และผมก็เริ่มคิดเรื่องการข้ามมหาสมุทรแปซิฟิกไม่ได้ด้วยซ้ำ) ทุก ๆ วันผมโทรศัพท์หาบริษัทขนส่งทางเรือทั่วโลก ผมต้องรอสายเป็นชั่วโมง ๆ ผมขอร้องผู้คนเป็นภาษาต่างประเทศ ผมให้เพื่อนขอร้องผู้คนเป็นภาษาต่างประเทศ ผมโน้มน้าว และครั้งหนึ่ง เพียงเล็กน้อย ในเสี้ยววินาทีผมก็ร้องไห้

จากนั้นผมได้คุยกับรอบเบิร์ต ซึ่งทำงานในบริษัทขนส่งทางเรือที่ประจำอยู่ต่างประเทศ เขาไม่ได้บอกว่าจะได้ตัวเดินทางอย่างแน่นอน แต่เขาบอกผมคำหนึ่งซึ่งเกือบดีเท่าคำว่าแน่นอน นั่นคือคำว่าอาจจะ

“คุณหมายความว่าถ้าผมโทรหาคุณอีกสองสัปดาห์ ผมอาจได้ขึ้นเรือไซ่ใหม่” ผมถาม

“ใช่ เป็นเรือที่จะออกจากนิวยอร์กไปเมืองตารารากอนา ประเทศ

สเปน...อาจจะนะ” รอเบิร์ตย่ำค้ำนั้นราวกับผมไม่ได้ยินเขาพูดในตอนแรก
ลีนาเปิดประตูห้องนอนมาและยืนอยู่ตรงหน้าประตูสักครู่หนึ่ง
แสงแดดส่องหน้าเธอ และสะท้อนผมสีบลอนด์เป็นแสงวงกลม ผมบอก
ได้เลยว่าเธอร้องไห้มา

เราทั้งคู่เอ่ยคำพูดพร้อมกัน “ขอโทษนะ”

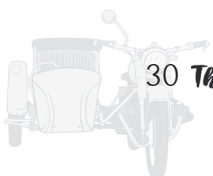
ผมคว้าตัวเธอมากอดแน่นและกระซิบบว่า “อย่าห่วงนะ อีกไม่นาน
ผมก็กลับบ้าน”

ผมเข้าใจความรู้สึกของเธอขณะเธอพยักหน้าลางตรงป่าของผม
และผมก็รู้สึกแยที่เหตุการณ์อีกครึ่งหนึ่งขึ้นมาทันทีหลังจากเราย้าย
เข้ามาอยู่ด้วยกัน ผมรู้ว่าลีนาหวังถึงการผจญภัยซึ่งมุ่งไปที่ระฆังแต่งงาน
มากกว่าจะเป็นมอเตอร์ไซค์สี่ล้อ ในที่สุดเราก็ผละออกจากกันขณะที่
เธอมองไปรอบห้อง และเอ่ยว่า “ฉันคงถึงเวลาแล้วสินะ”

ตอนนี้ถึงตามบ้างแล้วที่จะพยักหน้า ผมจะพูดอะไรได้ล่ะ ผม
จะไม่อยู่หกเดือน เมื่อเธอเดินออกไปและกลับลงไปข้างล่าง ผมก็ได้แต่
หวังว่าเธอจะยังคงอยู่ตรงนั้นตอนผมกลับมา เพราะส่วนหนึ่งในตัวผม
ต้องการตอบตกลงการผจญภัยนั้นกับเธอ ปัญหาเดียวคือ ทุกครั้งที่ผม
กลับบ้าน ผมก็อดไม่ได้ที่จะฝันถึงสถานที่ถัดไปที่ผมอาจจะไป

แต่ก่อนที่ผมจะไปไหน ผมต้องหาน้ำมันถึงหนึ่งก่อน ผมรู้ว่าน้ำมัน
น่าจะเป็นเรื่องท้าทายที่สุดของผม อันที่จริงอาหารและน้ำมันหาได้ง่าย
กว่าที่คนส่วนใหญ่รู้ และหากเจอสถานการณ์ที่แย่สุดๆ ผมก็สามารถ
นอนบนรถพ่วงข้างๆ เจ้า Kindness One ได้เสมอ แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้การ
เดินทางของผมหยุดชะงักได้แน่ๆ ไม่ว่าจะวันไหน ไม่ว่าจะที่ไหน ก็คือการ
ขาดน้ำมันนั่นแหละ

ลีนาอาจเรียกว่าเป็นการวิ่งหนี แต่เมื่อผมออกจากบ้านมุ่งสู่

ท้องถนน พลังงานที่ไหลผ่านตัวผมเอ่ยคำที่ต่างไปจากนั้นมาก นั่นคือ
อิสรภาพ อิสรภาพที่ไม่รู้ว่ามီးอะไรอยู่เบื้องหน้า ใครที่ผมจะเจอ ใครที่
อาจช่วยผม และการรับรู้อันน่าตกใจว่าความคิดที่ประหลาดอย่างแท้จริง
นั้นกำลังจะเป็นจริงขึ้นมา

ผมมุ่งหน้าไปถนนฮอลลิวูด ไม่ไกลจากที่ที่ผมเห็นชายไร่บ้าน
ครั้งแรก ชายผู้จุดประกายชั่วขณะแห่งการตระหนักรู้ในตอนเริ่มแรก
แต่เขาไม่รู้ที่อยู่ไหนแล้ว ผมกลับเจอคนที่เอื้อเฟื้อน้อยกว่ามาก บางทีพวก
เขาอาจไม่เคยเห็นป้าย “ความเอื้อเฟื้อคือยารักษาที่ดีที่สุด” ก็เป็นไปได้

คนกลุ่มแรกที่ผมเข้าหาคือชายหนุ่มสองคนที่สวมหมวกพีโดรา
และสิ่งที่คุณเหมือนเป็นยีนของน้องสาวพวกเขา

“เพื่อน” คนตัวสูงกว่าแนะนำผม “นายต้องเลิกฝันซะ กลับบ้าน
ไปเถอะ นายกำลังทำให้ฉันเสียเวลาและตัวเองเสียเวลา”

จริงหรือเพื่อน นายกำลังสวมหมวกพีโดราช่วงกลางหน้าร้อนนะ
แต่ผมก็ไปต่อ เจอกับคูร์กหนุ่มสาวที่กำลังเดินมาพร้อมถุงซื้อปิ้ง
หอยสัตว์ตองสองใบในมือ นั่นไงละ ผมคิด วันนี้พวกเขาควักกระเป๋าตังค์
แล้ว และดูเหมือนจะเป็นกระเป๋าตังค์ที่ค่อนข้างใหญ่ด้วย บางทีพวก
เขาอาจควักให้ผมบ้างก็ได้

“โทษที” พวกเขาตอบ คงคิดเอาว่าผมกำลังขอเงิน ซึ่งในตอนนั้น
ผมก็คิดายจะทำจริงๆ “พวกเราไม่มีอะไรเลย”

น่าเศร้า ผมก็เคยตอบแบบนี้กับคนไร่บ้านบนถนนเช่นกัน โดย
ปฏิเสธไม่ช่วยเมื่อผมรู้ว่าตัวเองช่วยได้

ชายคนถัดมาที่ผมร้องขอดูเหมือนเป็นนักท่องเที่ยว หรืออย่างน้อย
ผมก็หวังว่าเขาจะใช้ เพราะเขากำลังจ่ายเงินไอรอนแมนเพื่อขอถ่ายรูป
ไม่ใช่ไอรอนแมนจริงๆ หรือก แค่เป็นนักแสดงที่ดัดรนคนหนึ่งซึ่งแต่งตัว

เป็นตัวละครและเดินเล่นไปทั่วถนนฮอลลีวูด เมื่อภารกิจถ่ายรูประจักษ์ขึ้น
ผมก็อธิบายถึงการเดินทางของผม

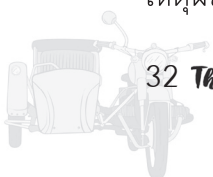
เขาแค่ส่ายหัวใส่ผมเหมือนพ่อผู้ผิดหวัง “เลิกขอแถมนี้เถอะ ใ
น้อง!”

โอเค ก็ได้ ตอนนี้ผมรู้แล้วว่าทำไมคืนก่อนหน้าผมถึงสงสัยตัวเอง
ผมรู้สึกเหมือนคนโง่ ผมเดินไปมาทั่วถนนฮอลลีวูดกับกระป๋องน้ำมัน
สีเหลืองสด เทียบบอกทุกคนเรื่องการเดินทางของผม และพวกเขา
หัวเราะเยาะผม นี่ไม่ได้อยู่ในบทซะหน่อย หรืออย่างน้อยก็ไม่ใช่บทที่ผม
เขียน

ผมออกจากป่าที่เป็นถนนฮอลลีวูดและลงความเห็นว่าผมอาจ
โชคดีขึ้นที่ปั้มน้ำมันใกล้ ๆ ผมนั่งลงตรงม้านั่งป้ายรถเมล์ข้างหน้าปั้มน
ใกล้ที่สุด และพยายามผ่อนคลาย การผ่อนคลายนี้ ผมหมายถึงนั่งลง
ตั้งคำถามว่าผมจะเดินทางรอบโลกสำเร็จได้อย่างไรในเมื่อผมยังออก
จากลอสแอนเจลิสไม่ได้ด้วยซ้ำ ลีนาพูดถูกใช้ใหม่ แผนการทั้งหมดนี้
ก็แค่วิธีการหนึ่งอีกหนึ่งอย่างเท่านั้น

หลายปีก่อนที่ผมจะเจอลีนา ผมเดทกับผู้หญิงแสนสวย ฉลาด
รอบรู้ และใจดีคนหนึ่งชื่อมิเชลล์ อันที่จริงผมโชคดีที่พบคุณลักษณะทั้ง
หลายนั้นเหมือนกันในตัวลีนา แต่การเปรียบเทียบไม่จบแค่นั้น มิเชลล์กับ
ผมคบกันห้าปี เราอยู่ด้วยกัน เราทำอาหารเย็นด้วยกัน เรายับเลี้ยงสุนัข
ด้วยกัน แต่สิ่งหนึ่งที่เราไม่ได้ทำ หรือพูดอย่างนี้ดีกว่า สิ่งหนึ่งที่ผมทำ
ไม่ได้ก็คือแต่งงาน

หลังจากห้าปี มิเชลล์ก็ไม่ทน เธอขู่ว่าจะจากไป ผมจัดแจงโน้มน้าว
เธอก่อนที่เราจะทิ้งทุกอย่างไป เราน่าจะไปเจอนักบำบัด คนที่จะเข้าใจ
เหตุผลของผมได้เอง ผมคิด และอธิบายให้มิเชลล์เข้าใจว่าทำไมการ

แต่งงานถึงไม่ได้เป็นการรับประกันถึงการผูกมัด

เมื่อการไปหาครั้งที่สี่ของเราสิ้นสุด มิเชลล์กับผมก็ปฏิเสธไม่พูดจา
กัน และนักบำบัดก็เห็น้อยที่จะพูด เธอนิ่งพ่นนคลายและแนะนำให้เรา
พยายามในส่วนของตัวเองสักหน่อยก่อนจะกลับไปหาเธอที่สำนักงาน

“คุณจะทำอะไรเราเธอ” ผมถามเธอ

“เปล่า” นักบำบัดหัวเราะอย่างประหลาด “ฉันแค่คิดว่าคุณไม่พร้อม
ที่จะทำสิ่งที่ต้องทำนะ การแต่งงานไม่ใช่แค่การจัดพิธี มันเป็นเรื่องของ
การสร้างความสัมพันธ์ที่สามารถทนต่ออะไรก็ตามที่ชีวิตจะโยนใส่เรา
นั่นต้องใช้การผูกมัดอย่างมาก ต้องใช้ความพยายามมาก ๆ และต้องใช้
ความอดทน”

ขณะผมนั่งบนม้านั่งนั้น ผมสงสัยว่าตัวเองก็แค่ไม่อดทนหรือเปล่า
บางอย่างในชีวิตผมไม่ประสบความสำเร็จ ผมเลหายอย่างอื่นแทน ผม
ไม่ได้ทนอยู่นานพอที่จะแก้ไขมัน ผมแค่แทนที่มัน ผมสงสัยว่าการเดินทาง
ครั้งนี้จะกลับไปเป็นเหมือนเดิมอย่างรวดเร็วหรือไม่ ผมจะมีความอดทน
พอที่จะรอความเอื้อเฟื้อหรือเปล่า

ผมเงยหน้าขึ้นมองชายคนหนึ่งที่กำลังเดินมาทางผม ชายคนนั้น
คือดไวต์ ผมจะบอกไว้ตรงนี้ เดียวนี้ อย่างเป็นทางการว่าดไวต์คือเทวดา
คนแรกของผม เขาคลายเจมี ฟอกซีในวัยหนุ่ม สวมแว่นตากันแดด
สะท้อนเงาตุ๊ก และผ้าขนหนูสีขาวพาดไว้บนบ่าของเขาอย่างไม่รู้เหตุผล
ราวกับเป็นได้ชสอนมวย (ซึ่งสำหรับผม เขาเป็นแบบนั้นในหลาย ๆ
ด้าน) ดไวต์สังเกตเห็นผมนั่งอยู่บนม้านั่งป้ายรถเมล์และผงกศีรษะมา
ทางผม

ปฏิกริยาตอบสนองแค่นี้ก็เพียงพอสำหรับผมแล้ว ผมกระโดด
ลุกขึ้นและรีบเล่าถึงการผจญภัยของตัวเอง “ผมกำลังซื้อรถรอบโลกบน

มอเตอร์ไซค์สี่ล้อ เหล็ก ๆ ก็อาศัยความเชื่อเพื่อของคนแปลกหน้า นี่
คือกระป๋องน้ำมันของผม ผมต้องการน้ำมัน แต่ผมไม่สามารถออกจาก
บ้านได้ถ้าผมไม่ได้ถังน้ำมันถังแรก”

ผมมั่นใจว่าการพูดเร็วระดับความเร็วของลิวท์จะทำให้ผมได้ “เอฟ”
ในวิชาการตลาด 101 ใด ๆ ก็ตาม แต่นั่นดันทำให้ดไวต์สนใจได้ “คุณ
กำลังเดินทางรอบโลกด้วยความเชื่อเพื่อหระอ บนมอเตอร์ไซค์สี่ล้อ
เนียนะ จริงหระอ” เขาถาม พร้อมทวนซ้ำเรื่องของผผม

“จริงครับ” ผมยืนยัน

“จริงดิ จริงหระอ”

“จริงสิ ผมรู้ว่ามันฟังดูบ้าบอ แต่ผมพูดจริง และผมต้องการความ
ช่วยเหลือ” จากนั้นผมก็รอคอย

“ก็ได้” เขาพูดพลางยกไหล่

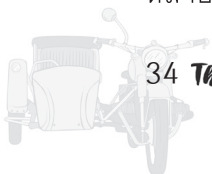
ผผมกระโดดกอดเขา จนแทบจะทำเราทั้งสองล้มเซ

“ผมจะจับคุณเลยก็ได้” ผผมตะโกนร้อง

“ขออ้อว่าอ้อย่า” ดไวต์หัวเราะขณะเราเดินไปยังเครื่องจ่ายน้ำมัน
พร้อมกระป๋องเปล่าใส่น้ำมัน เรื่องตลกคือดไวต์ไม่ได้จะเอาน้ำมัน
ด้วยซ้ำ เขาไม่มีแม้กระทั่งรถยนต์ แต่สิ่งที่เขาหมีคือความฝัน ผมรู้ว่า
ดไวต์เคยทำงานเป็นคนขับรถบรรทุกมาก่อน โดยขับรถไปทั่วประเทศ แต่
ไม่เคยได้มีโอกาสหยุดทำความรู้จักเมืองใหญ่เมืองเล็กต่าง ๆ ตามเส้นทาง
เดินทางของเขาเลย

“ให้ตายสิ” เขาเอ่ยอย่างตื่นเต้น “ผมละอยากทำแบบที่คุณทำ
ผผมอยากเสมอที่จะออกไปจากที่นี่ ฐูใหม่ แก่ออกเดินทางไป ไปเห็นโลก”

“แล้วทำไมไม่ทำละ” ผผมถาม แม้ผมจะรู้คำตอบแล้วก็ตาม สำหรับ
หลายคน กับดักทางการเงินทำให้เราติดอยู่ในโลกที่เราหนีไม่ได้ และ

ปฏิเสศโลกที่เราอาจไม่เคยได้มีโอกาสทำความรู้จัก

“ก็แค่มันยากนะ คุณก็รู้” เขาอธิบาย “คุณต้องทำงานเพื่อเดินทาง แล้วจากนั้นคุณก็เดินทางไม่ได้เพราะต้องทำงาน”

ดไวต์สลัดถ้อยคำพวกนั้นออกไปราวกับว่ามันไม่สำคัญอะไรต่อเขา แต่ผมเห็นได้ว่าหน้ากากของเขาหลุดออกไปครู่หนึ่ง นานพอที่จะเห็นความปรารถนาวิ่งผ่านดวงตาของเขาไปอย่างรวดเร็ว ความปรารถนาที่อยากมีอิสระซึ่งผมกำลังจะได้รับ โดยเฉพาะตอนนี้เมื่อผมมีน้ำมันถังแรกแล้ว

ผมบันทึกรายละเอียดของดไวต์เอาไว้เพื่อจะได้แบ่งปันเรื่องราวการเดินทางทั่วโลกของผมให้เขารู้ ด้วยเหตุนี้ผมถึงเอาคอมพิวเตอร์มาด้วย เพื่อเขียนบันทึกให้ทุกคนที่ต้องการฟัง และเพื่อให้ลีนา เพื่อนๆ และครอบครัวของผมรู้ข่าว และยังเอาไว้ติดต่อกับเพื่อนใหม่ทุกคนที่ผมเจอระหว่างทางด้วย

หลังจาก Kindness One กับผมออกจากถนนของบ้านเรา ผมก็ใช้เวลาประมาณสี่สิบห้านาทีเพื่อผ่านการจราจรของแอลเอไปได้ก่อนที่ถนนจะเปิดโล่งและผมก็ได้เจอจังหวะของตัวเอง ผมคิดถึงดไวต์ระหว่างขับรถหวังว่าวันหนึ่งเขาจะรู้สึกถึงความเบื่อบานใจนี้ เป็นความรู้สึกที่ทุกเซลล์ในร่างกายเขาตื่นเต้นเพราะความหวัง แน่ละ ผมทิ้งชีวิตตัวเองไว้ข้างหลังอีกครั้งและออกไปหาดวงอาทิตย์อัสดง และแน่นอนว่านี่คือความคิดที่บ้าบอสุด ๆ กับความเป็นไปได้ที่บ้าบอสุด ๆ แต่เมื่อดวงอาทิตย์ส่องสะท้อนทะเลทรายรอบตัวผม และผมมองดูเหยี่ยวสองตัวบินอยู่เหนือศีรษะ โลกนี้ก็ดูสมบูรณแบบไปกว่านี้ไม่ได้แล้ว

ผมจอดพักที่ทะเลทรายโมฮาวี เกือบครึ่งทางสู่เวกัส เพราะน้ำมันในถังของผมลดต่ำลงเรื่อย ๆ ที่นั่นเองผมเจอกับผู้ให้ความช่วยเหลืออีก

หนึ่งคนที่ช่วยเติมน้ำมันให้ผม ท่ามกลางอากาศร้อนสุดขีด ผมกลับมาที่ถนนสายเดิมอีกครั้ง และก่อนที่ผมจะรู้ตัว ผมก็กำลังยืนอยู่ข้างป้ายเมืองลาสเวกัสอันโด่งดังแล้ว ใช่ว่าจริง ๆ ขอต้อนรับสู่ลาสเวกัส

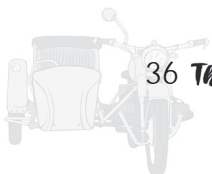
ผมได้กระทำความผิดบาปครั้งแรกของผมด้วยการจอดรถมอเตอร์ไซค์อย่างผิดกฎหมาย ภาวนาว่าจะไม่มีเจ้าหน้าที่ควบคุมการจอดรถกำลังตรวจตราอยู่ ผมเดาว่าคุณจะไปไม่ถึงเวกัสหากไม่ได้ทำผิดอะไรสักอย่าง คนแรกที่ผมเข้าไปหาเพื่อหาที่พักค้างคืนคือจิม ชิมมอนส์ โอเค อาจไม่ใช่จิม ชิมมอนส์คนนั้นแต่ก็เป็นคนที่หน้าตาค่อนข้างเหมือนทีเดียว ผมคิดอย่างมั่นใจว่าชายผู้มึนซื่อเสียงเรื่องห้องนอนคนนี้อาจมีห้องหนึ่งแบ่งให้ผมแต่ผมคิดผิด ผมยังคิดผิดเรื่องนักมวยปล้ำสวมหน้ากากชาวเม็กซิโกสามคนอีกด้วย ป้ายนั้นกำลังจะสิ้นสุดลง และผมก็กำลังสิ้นหวัง

ผมเดินลงมาที่ถนนฟริมอนต์ ซึ่งสื่อกันว่าคนท้องถิ่นชาวเวกัสจะมาเที่ยวกันแถวนี้ ผมพบว่าตัวเองอยู่ในสถานที่เดินเล่นช้อปปิ้งกลางแจ้งแห่งใหญ่ กำลังจ้องฝ่าฝูงชนที่เดินผ่านผมไปมาเพื่อหาคนคนเดียวที่โดดเด่น แล้วผมก็เห็นเขา ผมไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะหมวดโดดเด่นหรือเสื้อกั๊กสีส้มสดใส่กันแน่ แต่ชายคนนี้ร้องตะโกนว่า “คุยกับผม!”

ผมสุดสลดใจลึกและรู้สึกว่ามีอีกส่วนในตัวผมปรากฏขึ้นมา นั่นคือตัวสร้างความเป็นเท็ง ตัวตลกในห้อง เด็กชายผู้ค้นพบว่าตราใบใดที่เขาทำให้ผู้คนหัวเราะได้ เขาก็สามารถทำให้คนพวกนั้นชอบเขาได้สักนิด มันคือหน้ากาก แต่หน้ากากก็เป็นแบบนั้น มันบรรลุน้ำที่ตามจุดประสงค์ของมัน

“เพื่อน หมวดนั้นสวยทีเดียว ของจริงหรือเปล่า” ผมถาม หวังว่าความสนใจของผมจะทำให้เกิดบทสนทนาขึ้นได้

“แน่นอน ของจริงสิ” เขายิ้ม

“จริงเหรอ” ผมทำเป็นสงสัย “ขอจับได้ไหม”

ต้องขอบคุณที่เพื่อนใหม่ของผมไม่ได้ตกใจกลัวไปเลยจากการขอครั้งนั้น เขาหัวเราะพลางบอกผมว่า “อืม ปกติแล้วผู้หญิงเท่านั้นที่จะจับได้ แต่คุณก็จับได้ เร็ว ๆ ละ”

เนื่องจากชายคนนี้เปิดใจพอที่จะให้ผมสัมผัสหน้าของเขาในไม่กี่นาทีแรกที่เรารู้จักกัน ผมจึงคิดว่าเขาอาจเป็นคนประเภทที่จะซาบซึ้งในเรื่องราวดี ๆ เช่นกัน หลังจากเล่าเรื่องของผมให้เขาฟังนิดหน่อย เขาก็หัวเราะขำขึ้นมาอย่างเป็นมิตร “ผมก็เชื่อในความเอื้อเฟื้อของคนแปลกหน้าเหมือนกัน” หมวดของมอริซเคลื่อนไหวอย่างสอดคล้องสมบูรณ์เข้ากันกับปาก เหมือนนักว่ายน้ำสองคนที่แหวกว่ายประสานกันในสระ “สุดท้าย ความเอื้อเฟื้อเท่านั้นที่สำคัญ”

จากนั้นเขาก็สร้างความประหลาดใจให้ผม ด้วยการให้ที่พักราคาเงินแก่ผม

“คุณแน่ใจเหรอ” ผมถาม ทั้งตื่นเต้นและช็อกกับข้อเสนอของเขา

“แน่สิ ผมแน่ใจ” เขาตอบอย่างเป็นมิตร

ในทันใด ทั้งช่วงขณะบนม้านั่ง ช่วงขณะที่อยู่กับลิ้นในคืนก่อน ช่วงขณะในสำนักงานของนักบำบัดเมื่อหลายปีก่อน ทั้งหมดนี้ดูห่างไกลออกไป นี่คือการผจญภัยที่ผมควรจะไปเจอ เหมือนที่ผมได้รับน้ำมั้นในแอลเอ ผมหาที่พักได้ในลาสเวกัส ความเอื้อเฟื้อก็ย้าเตือนผมว่าทุกอย่างกำลังเป็นไปตามแผน มอริซแนะนำให้ผมไปที่บ้านของเขาตอนสองทุ่มครึ่ง เขาบอกแผนที่ผมแบบต้นสดก่อนที่ผมจะกลับไปหาเจ้า Kindness One โดยมีเวลาไว้ให้ผลาญอยู่ไม่กี่ชั่วโมง

ผมเดินไปรอบเมืองเวกัสขณะที่อุณหภูมิเริ่มเย็นลง ลดลงมาแบบสบาย ๆ เหลือหนึ่งร้อยองศาฟาเรนไฮต์ ผมมองดูนักเล่นสเก็ตบอร์ด

วัยรุ่นหยุดตรงซุ้มขายเคบับ เดียวนะ ซุ้มขายเคบับเหรอ ทุกอย่างที่ผม
กินวันนั้นมีแค่อาหารเช้าของลินา ผมเดินไปหาเด็กหนุ่มคนนั้น หวังว่า
เขาจะช่วยได้ แม้ผมจะมีโชคยาแ่กับพวกฮิปสเตอร์วัยประมาณ
ยี่สิบกว่า ๆ ในฮอลลีวูด แต่ผมก็หวังว่าฮิปสเตอร์ในเวกัสจะใจดีกว่า และ
แน่นอน ฮิปสเตอร์เวกัส: 1 คะแนน ฮิปสเตอร์ฮอลลีวูด: 0 คะแนน

ริชาร์ดประทับใจกับการเดินทางรอบโลกของผม

“ให้ตายสิ” เขาคำรามในคอ พร้อมจ้องออกไปยังดวงอาทิตย์อัสดง
ที่กำลังเคลื่อนเข้าใกล้ท้องฟ้าเมืองเวกัส “ผมอยากทำอะไรแบบนั้นบ้าง”

“จริงเหรอ” ผมถาม

“ซ่าย คือแบบว่าผมกำลังพยายามเล่นเป็นมืออาชีพ” เขาผงก
ศีรษะไปทางสเกตบอร์ดข้างเท้าของเขา “ผมเลยหวังไว้ แบบว่าวันหนึ่ง
ผมอาจได้ไปทัวร์อะไรแบบนี้”

“นายอยากไปไหนล่ะ”

“ผมไม่รู้เหรอ” ริชาร์ดยักไหล่ “ผมไม่เคยออกจากเนวาดาเลย
เพราะฉันเป็นที่ไหนก็ได้มั้งผมว่า เม็กซิโก จาเมกา คุณจะไปไหนล่ะ”

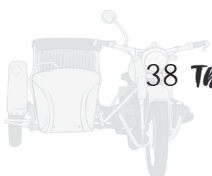
นั่นเป็นคำถามที่ตอบยาก ผมรู้ว่าท้ายสุดผมจะกลับไปทีลอสแอน-
เจลิส ผมมีวีซ่าหลายประเทศเป็นหลักประกัน แต่ผมก็ไม่ได้มีแผน
รูปธรรมไปมากกว่านี้

“ฉันรู้ว่าจะต้องไปนิวยอร์ก” ผมบอกเขา “ฉันวางแผนไปต่างประเทศ
จากที่นั่นล่ะ”

“โอ้ ว้าว คงเจ๋งมากแน่ที่จะได้ไปนิวยอร์ก”

เขาก็มกลับไปมองที่สเกตบอร์ด ตะมันขึ้นมาเอาไว้ในมือของ
เขา “แต่ผมก็คงจะลงเอยอยู่ที่นั่นแหละ”

เมื่อผมกินเคบับที่ริชาร์ดเอามาให้ผมเสร็จ ผมหวังว่าวันหนึ่งเขา

จะเรียนรู้ว่าเราจะก้าวไปไหนไม่ได้หากไม่เชื่อในตัวเองก่อน หากเราไม่ตั้งใจทำสิ่งที่ต้องทำ ไม่สร้างข้อผูกมัด ไม่ลงมือพยายาม ไม่มีความอดทน สุดท้ายเราก็จะติดแหงกอยู่ที่เดิม บางทีนักบำบัดอาจพูดถูก มันไม่ใช่เรื่องของการแต่งงาน มันเป็นเรื่องที่ว่าการใช้ชีวิตตามความฝันของเรานั้นต้องแลกมาด้วยอะไรบ้าง

แต่ผมรู้ว่าการอยู่ในวัยเยาว์และการหลงทางมันเป็นอย่างไร ทั้งการได้อยู่กับความปรารถนาอยากออกเดินทาง แต่ไม่สามารถตัดสินใจอย่างเหมาะสมเพื่อจะปล่อยให้ตัวเองทำแบบนั้นได้ โลกนี้เต็มไปด้วยคนที่ฝันอยากเป็นเฮมิงเวย์ แต่ส่วนใหญ่ก็ยอมรับอยู่กับสิ่งที่ห่างไกลกว่ามาก และนั่นไม่ใช่ความผิดของพวกเขา เราต้องจ่ายค่านี้นี้ มีลูกต้องเลี้ยงดู และมีพ่อแม่ต้องดูแล แล้วเราก็หลงลืมความฝันที่ลูกใหม่อย่างเจียบเจียบอยู่ภายในซึ่งโหยหาบางสิ่งมากกว่านั้น เพราะความฝันนั้นแหละที่กระซอกผมออกจากเตียงเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ และจะผลักดันผมไปสู่คืนวันอันยากลำบากกว่านี้มากซึ่งมันกำลังจะมาถึง

หลังเรากินเค้กเบอรี่ ริชาร์ดก็เดินมาส่งผมตรงเจ้า Kindness One เพื่อมาดูมอเตอร์ไซค์สีเหลืองที่น่าอัศจรรย์ตัวเป็น ๆ ผมเสนอไปส่งเขาโดยให้นั่งบนรถพ่วง แล้วมันก็เกิดขึ้น มอเตอร์ไซค์หยุดวิ่งอีกครั้งเหมือนในวันแรก ริชาร์ดช่วยผมดันมันไปตรงข้างถนน แต่เขาเห็นได้ว่าผมไม่ได้อยู่ในสภาพที่ดีนัก

“เฮ้ เพื่อน มอเตอร์ไซค์คุณดูไม่ดีเลยนะ” เขาบอก

ชัดเจนเลยละเพื่อน ผมนึกในใจ

เมื่อกลุ่มควันโขบออกมาจากเครื่องยนต์ ริชาร์ดมองผมด้วยสายตาที่ไม่ว่าใครก็เข้าใจได้ว่า “คือผมก็อยากจะช่วยคุณนะ แต่คุณพึ่งตัวเองไปก่อนละกัน...”

เรื่องยิ่งแย่เข้าไปใหญ่เมื่อตอนนี้เป็นเวลา 20.18 น. และผมก็อยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงจะสูญเสียชีวิตที่พักรักษาตัวที่นี่ คุรุหนึ่งจากภายนอกผมคุยสงบนิ่ง แต่จากนั้นก็เหมือนกับภูเขาไฟระเบิดจากเบื้องล่าง ความวิตกกังวลภายในเริ่มหลั่งไหลออกมา และผมก็เกิดอาการที่เรียกว่า “สติแตก”

“จะเป็นอย่างนี้ไม่ได้นะ!” ผมตะโกน สร้างความตกใจให้ริชาร์ด และตัวผมเองกับภาวะระเบิดลง “วันแรกของฉัน วันแรกของฉัน!”

แน่นอน ผู้คนหยุดและมองมา แน่นอน ผมตะขบถบถไปสองครั้งได้ (หรือสิบสองนี่แหละ) แต่ผมไม่สนหรอก มอเตอร์ไซค์ของผมเป็นบ้าอะไรอีก ผมพังแล้ว มอเตอร์ไซค์สตาร์ทไม่ติด และความหวังที่ผมจะไปนอนที่ไหนสักแห่งในคืนนี้ก็ห่างออกไปพร้อมดวงอาทิตย์ของเนวาดา

ในที่สุดผมก็เลิกตะโกนและจำสิ่งที่ช่างยนต์บอกผมในแอลเอได้ “จำไว้นะ อย่าขี่มอเตอร์ไซค์โดยไม่เปิดวาล์วน้ำมัน อย่าเด็ดขาด!” ผมไม่หวังว่าคุณจะรู้จักวาล์วน้ำมันหรอก แต่ถ้าคุณรู้จัก คุณก็คงจะรู้ว่าห้ามเปิดวาล์วน้ำมันขณะที่รถเด็ดขาด ห้าม! ผมเปิดเจ้าวาล์วน้ำมันอันเล็กน่ารำคาญนี้และสตาร์ทเครื่องยนต์

ผมต้องรีบไปบ้านของคนหมวดใหญ่ที่สุดในเนวาดา ขอบคุณริชาร์ด และคนผ่านไปมาทุกคนที่เป็นพยานรู้เห็นชั่วขณะที่ควบคุมอะไรไม่ได้ของผม จากกระจกมองหลัง ผมเห็นริชาร์ดมองผมขณะจากไป และผมหวังว่าสักวันหนึ่งเขาจะเป็นคนที่ขี่รถออกไปหาดวงอาทิตย์อัสดงนี้

แม้ว่าบ้านหลังอื่น ๆ ส่วนใหญ่บนถนนชานเมืองของบ้านมอริซจะเปิดไฟอยู่ แต่บ้านของเขากลับมืดสนิทจนดูเหมือนไม่มีใครอยู่บ้าน ผมรับรู้ถึงความกลัวที่สุดของผม ผมมาถึงเข้าไปสี่สิบห้า นาที และมอริซก็เข้ามานอนแล้ว บางทีเขาอาจคิดได้และตัดสินใจแล้วว่าการเชิญคนอังกฤษที่

เป็นใครก็ไม่รู้เข้ามาในบ้านไม่ใช่ความคิดที่ดีเลย

ผมกดกริ่งหน้าประตูอย่างบ้าคลั่งและคิดจะกระโดดข้ามรั้ว แต่ผมก็นึกขึ้นได้ว่าที่นี่คืออเมริกาและคนส่วนใหญ่ก็มีปืน โดยเฉพาะคนที่มีความหวาดใหญ่ (ผมสัญญาว่านั่นคือความสุขสุดท้ายที่ผมจะเล่น) ผมอดไม่ได้ที่จะสงสัยว่าผมทำทุกอย่างนี้ไปเพื่ออะไร ผมหมายถึงผมอยากทำให้เห็นว่าโลกนี้มีความเอื้อเฟื้อ ผมอยากเป็นส่วนหนึ่งของความเอื้อเฟื้อนั้น แต่นี่คือวิธีเดียวที่ผมจะทำได้จริง ๆ หรือ ผมต้องออกจากบ้านอยู่เสมอเพื่อพิสูจน์ประเด็นนี้หรือ ว่าแต่ผมพยายามจะพิสูจน์อะไรกันแน่ละ ชายแปลกหน้าหมวดเบ้มจะเปิดประตูบ้านให้ชายแปลกหน้าพร้อมมอเตอร์ไซค์สี่ล้อหรือเปล่า ผมจำเป็นต้องเดินทางข้ามโลกเพื่อหาคำตอบเลยหรือ

“เราไม่รู้ว่าคุณจะมาถึงหรือเปล่า” มอริซตะโกนขึ้นขณะที่ผมเริ่มเดินออกไป

มอริซกำลังเดินมาที่ประตูขณะที่ผมตอบว่า “ผมก็เกือบมาไม่ถึงแล้วละครับ”

“เข้ามาสิ เจ้าลูกชาย” เขาตอบขณะที่เราเดินเข้าไปในบ้านของเขา ซึ่งเต็มไปด้วยผู้คนและสัตว์ต่าง ๆ และอีกหลายอย่างเกินกว่าสมองอันเหนื่อยล้าของผมจะจำได้ เท่าที่ผมรู้คือวันแรกของการเดินทางรอบโลกของผมกำลังจะสิ้นสุดลงบนเตียงนอน

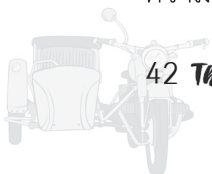
สองวันถัดมาถูกใช้ไปกับการขี่รถไกลออกไปทางทิศตะวันออกข้ามความกว้างใหญ่ของอเมริกา Kindness One ออกจะกลายเป็นคนดังไปอย่างรวดเร็ว โดยมีคนท้องถิ่นช่วยจ่ายค่าน้ำมันให้ผม หยิบยื่นขวด

น้ำดื่ม อาหารกลางวันจานด่วน หรือรอยยิ้มใจดีก่อนจะไปตามทางของ พวกเขา

ดูเหมือนว่าทุกวันเราโดนถาโถมด้วยเรื่องชวนใจสลายของสงคราม มะเร็ง และความตาย มันทำให้ง่ายที่จะเชื่อว่าผู้คนรู้จักแต่การปฏิบัติแย่ๆ ใส่กัน แต่ผมไม่เชื่อว่ามันคือนิสัยที่แท้จริงของเรา ความเอื้อเฟื้อที่วิ่งอยู่ในตัวเราคือสิ่งที่ยิ่งแท้ มันปะปนอยู่ในเจตนาการกระทำที่เล็กน้อยที่สุด เช่น คำพูดว่า “โชคดีนะ!” หรือ “ได้เลยเพื่อน!” ที่ออกมาจากปากคนแปลกหน้า และในเจตนาใหญ่ๆ อันเป็นการกระทำที่พาทุกคนออกมาจากพื้นที่ระดมกลบฝังของตัวเอง เป็นการหลอมรวมพวกเขาเข้าด้วยกัน ผ่านความรักหรือความเห็นอกเห็นใจ หรือเป็นแค่คนแปลกหน้าสองคนที่ถอดหน้ากากของตัวเอง เพื่อเชื่อมโยงกันและกันในชั่วขณะอันน่าจดจำ

ขณะที่ผมขี่รถเคลื่อนออกจากรัฐยูทาห์เข้าสู่รัฐโคโลราโด ผมมองขึ้นไปเห็นสายรุ้งสองเส้นเหยียดตัวข้ามเส้นขอบฟ้าตรงเทือกเขาร็อกกีสูงตระหง่าน อาจเพราะผมไม่ค่อยกลัวสิ่งที่อยู่เบื้องหน้า ผมจึงทำได้แค่ขาบซึ่งอยู่กับชั่วขณะปัจจุบัน ผมไม่มีไอโฟนมาควนสมาธิ ไม่มีอินเทอร์เน็ตมาทำให้ผมวอกแวกจากช่วงเวลาสงบ ในช่วงเวลานั้นที่ความงามอันยิ่งใหญ่ของธรรมชาติได้โอบล้อมตัวไว้ ผมก็ตระหนักได้ว่าในช่วงเวลาที่ยาวนานไม่สิ้นสุดของการโทรศัพท์ ส่งข้อความ และอินสตาแกรม ทุกอย่าง เราคิดว่าเราเชื่อมถึงกัน แต่มันคือการเชื่อมโยงที่ไม่จริง สิ่งที่เรามักสูญเสียคือความสัมพันธ์กับสายใยชีวิตที่ล้ำลึกกว่านั้น ขณะที่ผมขี่รถผ่านเทือกเขาร็อกกีที่อากาศเย็นสบาย เข้าฤดูร้อนขยายตัวตรงหน้าผม ผมก็รู้ว่านี่คือเครือข่ายที่แท้จริง นี่คือการเชื่อมถึงกันจริงๆ

และตอนนั้นเองที่ผมเห็นรถแท็กซี่คันเก่าสไตส์อังกฤษ อีกครั้งที่ความโชคดีโดยบังเอิญมาแตะบนไหล่ผมเบา ๆ ความน่าจะเป็นที่จะได้

เห็นรถแท็กซี่สไตล์อังกฤษในชนบทห่างไกลของรัฐโคโลราโดคือเท่าไรด้วยกัน
ผมจะบอกคุณให้ มันแทบเป็นไปได้เลย

ผมขี่รถไปยังเมืองที่ไกลที่สุด และพบว่าตัวเองอยู่ที่หอการค้า ที่นั่น
ผมได้รู้ว่าไม่เพียงแต่ผมน่าจะอยู่ในเมืองเดียวของรัฐโคโลราโดที่มีรถ
แท็กซี่สไตล์อังกฤษ แต่ผมยังน่าจะอยู่ในเมืองเดียวของรัฐโคโลราโดที่มี
ชายชาวสกอตแลนด์อีกด้วย สุภาพสตรีที่หอการค้าให้ผมคุยโทรศัพท์กับ
วิลลี ซึ่งสุภาพสตรีคนนั้นหวังชัดเจนว่าเขาจะช่วยเหลือเราได้เพราะเราทั้งคู่
พูดสำเนียงแปร่งประหลาด เธอคิดถูก

หลังคุยกันไม่กี่นาที วิลลียกตกลงให้ผมไปพักด้วยคืนนั้น ผมขอบคุณ
เหล่าสุภาพสตรีที่หอการค้าและบึ่งรถไปที่บ้านของวิลลี เช่นกันที่ผมเกือบ
จะไปถึงที่นั่นแล้ว แต่กระจกข้างด้านซ้ายของผมดับหลุดชะก่อน เป็น
กระจกข้างที่บอกว่ามีรถวิ่งอยู่ทางด้านซ้ายของผมหรือเปล่านั้นแหละ

นี่คือวันที่สอง และมอเตอร์ไซค์ก็เริ่มพังแล้ว

ลีนาถามผมว่าจะเป็นอย่างถ้ามอเตอร์ไซค์วิ่งไม่ได้ และผมก็ไม่
คำตอบ ผมยังคงจำคำถามของเธอได้

“คุณจะไม่มีทางกลับบ้านเลยใช่ไหม”

“อะไรนะ อย่าเหลวไหลสิ” นั่นคือคำตอบที่ไม่รู้ลึกรู้สาของผม
แต่คำถามนั้นก็ยังอ้อยอิ่งอยู่ในใจ ผมจะกลับไปได้หรือเปล่า

ผมเดาว่ากระจกของผมน่าจะต้องแจ้งไปอีกสักพัก ซึ่งปรากฏว่า
มันนานสักพักเลยทีเดียว ผมเอามันใส่กระเป๋าเป้แล้วขี่ออกไปต่อ

ทันทีที่ผมมาถึงบ้านวิลลี ซึ่งมีหน้าตาต่างบ้านเกิดดีสีขาวและมี
ดอกไม้เรียงรายตามทางเดินไปถึงประตูหน้าบ้าน ผมก็ผ่อนคลายลง
ทั้งการขี่รถมาไกล ความเครียดจากการหาที่นอน ความกลัวว่าผมอาจ
น้ำมันหมดและหาใครที่เต็มใจช่วยไม่ได้ ทั้งหมดสลายไปเมื่อวิลลีเชิญ

ผมไปยังสวนหลังบ้านของเขา ซึ่งเต็มไปด้วยสวนสมุนไพร ดอกกุหลาบ และน้ำตกสายเล็ก ๆ ที่ไหลรินลงบ่อน้ำ

เมื่อเรานั่งคุยกัน วิลลีสื่อบายว่าเขาอาศัยอยู่ในรัฐโคโลราโดมาหลายปีแล้ว จากนั้นเขาก็มีสิ่งที่ทำให้ผมตระหนักในไม่ช้าว่าเป็นการตอบสนองที่เกิดขึ้นต่อการเดินทางของผม นั่นคือการถอดหน้ากากออก และแบ่งปันเรื่องราวชีวิตของเขาให้ผมฟัง

วิลลีโตขึ้นมาในเมืองถ่านหินที่ประเทศสกอตแลนด์ เขาทำงานที่นั่นสิบเอ็ดปีก่อนหลุดออกจากอุโมงค์มืดดำสุดแสนลำบากเหล่านั้นมาได้ไต่ในที่สุด ลูกพี่ลูกน้องของเขาสูญเสียแขนในนั้น และครั้งหนึ่งเขาเคยเห็นคนตาย เมื่อเขาจากบ้านมาอเมริกา เขาก็ฝันถึงชีวิตที่ต่างไป

ขณะที่เขามือชี้ไม้ไปยังสวนหลังบ้านอันแสนสงบ เขาก็เอ่ยว่า “ผมฝันถึงสิ่งนี้”

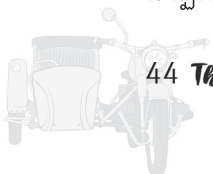
แต่วิลลีจินตนาการมากกว่าสวนของเขา เขาฝันถึงการช่วยผู้คน เขานั่งผ่อนคลายบนเก้าอี้พร้อมอธิบาย “รู้ไหม เรามีโอกาสได้เป็นใครตั้งหลายคนในชีวิต สำหรับผม ทุกอย่างเปลี่ยนไปในปี 1984...”

เขาหยุดก่อนอธิบายต่อ “คือว่าผมไปฟังบิลลี แกรมพูด รู้จักไหม บาทหลวงชื่อดังนะ”

“ครับ” ผมตอบ ผมเคยได้ยินชื่อบิลลี แกรมมานานก่อนจะมาอเมริกา

“ผมคิดว่าก่อนวันนั้นผมรู้สึกสับสนนิด ๆ อยู่เสมอ คือแบบผมจะไปทำงาน ผมเลี้ยงลูก แต่ผมไม่ได้ใช้ชีวิตแบบที่ผมคิดว่าควรจะใช้เลย มันเข้าท่าเหวอ”

ผมพยักหน้า บางคนเรียกว่าภาวะเบื่อหน่าย ผมเรียกมันว่าโศกนาฏกรรมที่รุนแรงที่สุดอย่างหนึ่งในชีวิต แต่วิลลีพบหนทางออกจาก

ภาวะเบื่อหน่ายนั้นอย่างแน่นนอนแล้ว พอ ๆ กับที่เขาพบทางออกจาก
เหมืองพวกนั้น

วิลลี่พูดต่อไปว่า “หลังได้ฟังบาทหลวงแกรมที่น่านับถือ ผมก็
เอ่อ ผมก็รู้สึกเหมือนตัวเองรู้แล้วว่าทำไมผมถึงถูกส่งมาที่นี่ ผมมาที่นี่
เพื่อช่วยเหลือผู้คน”

ผมพบว่าหลังจากวันนั้นเขาเริ่มทำงานกับคนไร่บ้าน จากนั้นเขาก็
ไปทำงานสายดาวน์ให้คำปรึกษาแก่คนที่อยากฆ่าตัวตาย และตอนนี้เขา
ทำงานกับคนชรา เขายิ้มอ่อนโยนขณะเล่าให้ผมฟัง “แม่ผมเคยบอกว่า
‘เราทุกคนพบว่าตัวเองตัดขาดจากความรักได้ทั้งนั้น’ ”

ใช่แล้ว และบางครั้งสิ่งที่ต้องใช้ก็แค่กำลังใจเป็นมิตรของคนสกอต-
แลนด์จากปลายสายหรือนั่งอยู่ตรงข้ามเรา เพื่อให้เราารู้สึกต่อติดได้อีก
ครั้ง เขาบอกผมว่าตอนนี้ลูกชายของเขาอยู่ที่อังกฤษ และเราทั้งคู่ก็พูด
ถึงเรื่องว่ามันยากเย็นแค่ไหนที่ต้องจากคนที่เรารักมา ผมเข้าใจความ
ปรารถนาแรงกล้า นั้น ผมรู้สึกถึงมันตอนไปนอนบนที่นอนของมอริซเมื่อ
คืนก่อน ซึ่งห่างไปแค่หกชั่วโมง (อย่างน้อยนั่นก็คือระยะทางการเดินทาง
โดยอาศัยเจ้า Kindness One แสนดีคันเก่า) แต่ก็ไกลจากบ้านเหลือเกิน
แม้ผมได้เจอคนดี ๆ หลายคนแล้วในการเดินทางครั้งนี้ แต่ผมรู้ได้ว่า
สำหรับวิลลีนั้น ผมกำลังเจอเพื่อน

ไม่ช้าเซอร์รี ภรรยาของวิลลียกกลับถึงบ้าน และเขาบอกผมว่าวันนี้
คือวันเกิดครบรอบเก้าสิบหกปีของเพื่อนคนหนึ่งของเขาที่ชื่อเคย์

เขายิ้มเศร้าสร้อย “ถ้าเราไม่เอาเคย์ไปให้เธอ ผมเกรงว่าคงไม่มี
คนอื่นเอาไปให้”

เมื่อเซอร์รีนำเคย์ไปให้เคย์ เพื่อนใหม่ชาวสกอตแลนด์ของผมก็
บอกว่าลูกชายเขากำลังจะแต่งงานช่วงฤดูร้อนนั้น แต่ไม่ช้าผมก็ได้รู้ว่า

พวกเขาไม่สามารถไปร่วมงานได้ งานแต่งจะจัดขึ้นที่สหราชอาณาจักร และวิลลี่กับเซอร์รีก็จ่ายเงินค่าตัวเครื่องบินไม่ไหว

ปากของวิลลี่ยิ้มอยู่ แต่ดวงตาของเขามีประกายความเจ็บปวดที่ไม่ได้พูดออกมาพลางกล่าวอย่างหงุดหงิด “เพราะพวกเขาดันเลือกช่วงแพงที่สุดของปีเลยนะสิ”

“คุณไปไม่ได้งั้นหรือ” ผมถาม เศร้าใจแทนชายใจดีที่เชื่อมโยงกับคนแปลกหน้ามากมายได้ แต่กลับไม่สามารถไปหาคนที่เขารักที่สุดได้

วิลลี่ไม่ได้เอ่ยอะไรตอนแรก แต่หลังจากนั้นเขาก็ยอมรับ “เราแค่จ่ายไม่ไหวนะ”

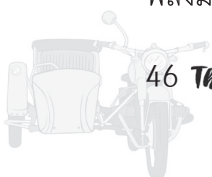
เขาพูดเสริมเกมความหยิ่งทะนงแบบคนสกอตแลนด์ว่า “อีกอย่าง ผู้คนที่นี้ต้องการเรา”

ผมเห็นความเศร้าบนใบหน้าเขา เขามองไปที่เซอร์รี ซึ่งส่งสายตาให้เขาคลายกังวล สายตาที่แทนคำพูดนับพัน ทุกอย่างจะผ่านไปได้นะที่รัก

ผมสงสัยว่าถัดจากบิลลี แกรม ช่วงเวลาอื่นที่สำคัญที่สุดในชีวิตของวิลลี่ก็คือตอนที่เขาเจอกับเซอร์รี ผมรู้ว่านั่นคือสิ่งที่ผมมีกับลิลา คือสายตาที่มองอย่างมีความหมาย การสนับสนุนอย่างรักใคร่ คำพูดว่า “ฉันเข้าใจคุณนะที่รัก” ที่เราแทบไม่เคีบหน้าไปทีอื่นใดเลยในชีวิต

ผมทิ้งเจ้า Kindness One ไว้ตรงโรงรถของวิลลี่ และนั่งตรงท้ายกระบะของเขาไปที่บ้านของเคย์ วิลลี่พาเราเข้าไปในบ้าน เธอนั่งอยู่ท่ามกลางแสงสุดท้ายของบ่ายวันนั้นโดยไม่ได้เปิดไฟใด ๆ แสงจากโทรทัศน์สะท้อนบนใบหน้าของเธอ แล้วเมื่อเธอหันมา ทั้งห้องก็ส่องสว่าง

ทุกคนบนโลกควรจะมีผู้หญิงอย่างเคย์ ในวัยเก้าสิบหกปี เคย์มีพลังมากกว่าคนส่วนใหญ่ในวัยที่อ่อนกว่าเธอครึ่งหนึ่ง เธอหัวเราะคิกคัก

กับมุกตลกของผมและเอาแต่ชอบคุณวิลลี่กับเซอร์วีที่เอาเค้กมาให้ แม้ว่าเราจะเป็นแขกรับเชิญวันเกิดกลุ่มแรกของเธอ แต่เธอก็ดูไม่สนใจ เธอแค่มึนความสุขที่วิลลี่อยู่ที่นั่น

เธอขดตัวบนเก้าอี้หนัง ดึงผ้าห่มผืนหนักมาห่มตัว และบอกผมว่า “มีแต่เด็ก ๆ เท่านั้นแหละที่แก่!”

เธอหัวเราะให้มุกตลกชนิด ๆ หน่อย ๆ ของตัวเองก่อนจะจริงจังขึ้น “แต่ก็จริงนะ คุณแก่ขึ้นแล้ว จู๊ ๆ ทุกคนที่คุณรู้จักก็จากไปกันหมด แล้วคุณก็ตระหนักว่าพวกเขาแค่อยู่ได้ไม่นานพอ”

วิลลี่หัวเราะ “แหม เคย์ เราหวังว่าเราทุกคนจะอยู่ถึงเก้าสิบหกนะ”

เธอหลิวตาให้เขา “เพราะงั้นนะสิฉันถึงรักชายคนนี้ เขาทำให้ฉันรู้สึกเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของเผ่าพันธุ์มนุษย์ ไม่ใช่แค่กระเป๋าดูทางเก่า ๆ ที่เหลือทิ้ง”

เธอหัวเราะเบา ๆ ซึ่งทำให้ผมนึกได้ว่าบอยแค้ไหนกันที่เราทิ้งผู้สูงอายุของเราไว้ ลืมที่จะรักพวกเขาตอนที่พวกเขาต้องการเราที่สุด ก็เหมือนที่วิลลี่บอก ผู้คนพบว่าตัวเองตัดขาดจากความรัก เขาจึงได้กลับมาหาเคย์อยู่ี่นี้

ตอนเรากำลังจะกลับ ผมเข้าไปหอมแก้มเคย์

เธอหัวเราะคิกคักในท่าทางนั้น “ฉันยื่นแก้มให้เธ่ออีกข้างก็ได้นะ”

เสียงหัวเราะดังไปทั่วบ้านและตามผมมาด้วยขณะผมนั่งอยู่ตรงด้านหลังของรถบรรทุก ระหว่างที่วิลลี่ขับรถพาเรากลับบ้านในคืนนั้น เมื่อคืนฤดูร้อนเย็นสบายพัดผ่าน ผมก็เริ่มคิดถึงของขวัญที่ผมอยากให้นั่นแน่นอนว่าผมวางแผนการเดินทางให้มากเท่าที่ทำได้ ขอวีซ่ามากมายพยายามหาตัวข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก แต่สิ่งหนึ่งที่ผมยังคิดไม่ออกคือผมจะให้ของขวัญแก่ใคร และของขวัญพวกนั้นควรจะเป็นอะไร ผม

เผื่อรอให้เกิดแรงบันดาลใจในช่วงสองวันที่ผ่านมา และจู่ ๆ ขณะนั่งอยู่บนกระเบหลังของวิลลี แรงบันดาลใจก็แล่นเข้ามา หรือเรียกว่าบินผ่านมามากกว่า เครื่องบินไกล่ะ

ใช่ เครื่องบิน นั่นคือสิ่งที่ผมให้วิลลีได้ ผมสามารถมอบการเดินทางแก่เขากับเซอร์รี่เพื่อให้ไปร่วมงานแต่งงานของลูกชายพวกเขาได้ ผมส่งพวกเขากลับบ้านได้ แต่เหนือสิ่งอื่นใด ผมตอบสนองของความฝันที่ยังไม่เต็มเต็มของพวกเขาได้ สิ่งหนึ่งที่พวกเขาต้องการเหลือเกิน สิ่งที่พวกเขากลัวที่จะยอมรับว่าตัวเองต้องการด้วยซ้ำ

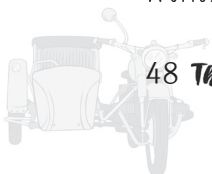
นั่นคือกลวิธี คือการเข้าไปรู้จักผู้คนในระดับหนึ่ง เชื่อมโยงกับพวกเขาในแบบที่ไม่ได้จะคิดถึงตัวผม แต่ผมจะให้ความสนใจพวกเขาแทน ซึ่งมันอาจเป็นการเชื่อมโยงกันแบบที่ลึกซึ้งที่สุด ผมพยายามจะรับฟังระหว่างถ้อยคำที่พวกเขาเอ่ย ว่าอะไรคือสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับพวกเขา ผมต้องการมอบของขวัญที่จะเติมเต็มความฝันที่พวกเขาเก็บเงียบไว้ และผมอยากเรียนรู้ที่จะรับฟังให้ใกล้พอที่จะทำให้ผมได้ยินได้

หลังจากเราทุกคนถึงบ้าน เราก็นั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น ผมรู้สึกเหมือนอยู่บ้านมาก ๆ แม้ว่าในอนาคตผมอาจมีคืนที่แปลกอยู่หลายคืน ที่ที่ผมจะลงจากเตียงนอนอย่างเก้ ๆ กัง ๆ และพยายามไม่ทำให้ใครตื่นตอนออกจากบ้านตอนเช้า แต่สำหรับวิลลีไม่เป็นแบบนี้

“คงทำใจลำบากมากที่จะต้องอยู่ไกลจากลูกชายของคุณ” ผมเริ่มเตรียมพร้อมสำหรับเซอร์รี่ไพรส์ครั้งใหญ่ของผม

“ใช่ ผมไม่ได้เจอพวกเขามาสักพักหนึ่งแล้ว” วิลลีบอกผมอย่างละเอียด

เซอร์รี่ชัดขึ้นมา โดยรู้ชัดเจนว่าวิลลีจะไม่พูดออกมา “ใช่ เขาคิดถึงพวกเขาทุกวันนี้แหละ ไม่ว่าจะพวกเขาจะอายุเท่าไร คุณก็จะรู้สึกอยู่

เสมอว่าส่วนหนึ่งของคุณขาดหายไปเมื่อพวกเขาจากไป”

ผมพยักหน้า “อิม นั่นละคือเหตุผลจริง ๆ ที่ผมอยากคุยกับคุณ เพราะอย่างแรกเลย ผมอยากขอบคุณคุณทั้งคู่ที่ทำให้ผมมาพักในบ้าน และนำให้ผมรู้จักเคย์ ทั้งหมดเป็นการกระทำที่มีน้ำใจเหลือเชื่อ”

พวกเขาอิมให้ผม ไม่แน่ใจว่าจะตอบอย่างไร

ผมลุยต่อพลางอธิบาย “แต่สำหรับผมมันไม่ใช่แค่ความเอื้อเฟื้อที่คุณแสดงออก แต่เป็นความเอื้อเฟื้อที่มีอยู่ชัดเจนทุกทีในชีวิตของคุณ ทั้งกับครอบครัวคุณ กับกันและกัน และกับผู้คนที่คุณช่วยเหลือ ผมรู้ว่า คุณให้บางอย่างแก่ผมโดยไม่ได้หวังสิ่งตอบแทน ดูเหมือนว่าคุณใช้ชีวิตแบบนั้น ซึ่งหายากมาก แต่ผมอยากหยิบยื่นบางอย่างให้คุณเป็นการตอบแทน”

ผมหยุดชั่วคราวขณะที่เตรียมจะบอกพวกเขา “ผมอยากรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้คุณไปงานแต่งงานของลูกชาย”

หลังจากหลายปีที่หยิบยื่นความรู้สึกเป็นครอบครัวให้แก่คนที่ตัดขาดจากครอบครัวของตน ถึงเวลาแล้วที่วิลลี่จะได้เจอครอบครัวจริง ๆ ของเขา ใบหน้าของวิลลี่ซีดเผือด และขณะน้ำตาเอ่อรินในดวงตาของเขา ผมก็เห็นว่ามันคือสิ่งนั้น เป็นความฝันเล็ก ๆ แสนพิเศษที่เราหล่อเลี้ยงให้มันมีชีวิต แม้เราไม่รู้ว่าจะทำให้มันเป็นจริงได้อย่างไร หลังจากชั่วขณะแห่งความเงียบอันงงเง้น คำพูดเดียวที่เขาหลุดออกมาคือ “คุณล้อเล่นหรือ”

“ผมไม่ได้ล้อเล่นเลยครับ” ผมตอบ

“ถามจริง?” วิลลี่ถามด้วยหน้าตาไร้อารมณ์

“ผมจริงจังมาก”

ปากของเขาสั่นระริก ในที่สุดชายผู้แข็งแกร่งคนนี้ก็ยอมละศักดิ์ศรี

แห่งสกอตแลนด์ของตนเพื่อยอมรับความมีน้ำใจที่มีให้กันทั้งสองฝ่ายได้
มันควรเป็นเช่นนั้นเสมอ

“ผมพูดไม่ออกเลย” วิลลี่ตอบในที่สุด รอยยิ้มกว้างปรากฏบน
ใบหน้า “ชายชาวอังกฤษทำผมพูดไม่ออกเลย!”

“และนั่นคือครั้งแรกที่ชายชาวสกอตต์พูดไม่ออกสินะ” ผมแหง
ตอ

“นี่คือคำตอบของคำสวดอ้อนวอนของผม” วิลลี่กระซิบเบา ๆ
น้ำตาเริ่มไหล เขากอดผมแน่น และครั้งนี้เป็นคนอื่นที่ไม่ยอมปล่อย ผม
รู้สึกได้ว่าตัวของเขาสั่นเมื่อความรู้สึกท่วมท้นใส่เขา ชายใจกว้างคนนี้
ถอดหน้ากากของตนออกในที่สุด หน้ากากที่สร้างทำเป็นว่าเขาสบายดี
กับการที่ไม่ได้เห็นลูกชายตัวเองแต่งงาน หน้ากากที่ทำเหมือนว่าการช่วย
เหลือคนอื่นจะช่วยทดแทนความรักที่เขามีต่อครอบครัวได้ เขาผละตัว
ออกในที่สุดและกล่าวว่า “นี่แหละคือสิ่งที่ศรัทธานำมาให้”

ผมขอตัวไปนอนในห้อง ผมเอาคอมพิวเตอร์ออกมาก่อนเข้านอน
และส่งอีเมล มันสั้นและอ่อนหวาน ข้อความเล็กน้อยในความมืดส่งถึง
บ้านที่ผมจากมา มันส่งถึงลินา และมันเอ่ยคำสามคำที่สำคัญยิ่งยวดที่
มนุษย์คนหนึ่งจะพูดกับใครอีกคนได้ว่า “ผมรักคุณ”

บทที่สอง

“คนหนึ่งเพื่อส่วนรวม ทุกคนรวมเป็นหนึ่งเดียว”

■ อาเล็กซองดร์ ดูมา

ผมจำไม่ได้ว่ามันเป็นแค่วันจันทร์ธรรมดาวันหนึ่งหรือเป็นวันจันทร์หลาย ๆ วันที่นำมาสู่จุดต่ำสุดของชีวิตผมในลอนดอน เท่าที่ผมจำได้คือผมกำลังนั่งอยู่ตรงนั้น ในสำนักงานที่สร้างจากไม้โอ๊ก กับโต๊ะทำงานที่ทำจากไม้โอ๊ก ตู้อั๊กหนังสือโลหะแผ่ยาวไปทั่วผนังด้านหนึ่ง ส่วนอีกด้านก็แขวนภาพวาดล้าสมัยโบราณที่คุณคาดหวังว่าจะเจออยู่ในสำนักงานกฎหมายเก่าแก่ ผนังสีขาวโดดเด่นตัดกับห้องฟ้าสีเทาของลอนดอนอย่างชัดเจนอยู่นอกหน้าต่าง ผมกะพริบตาแรงจับจ้องอยู่ตรงเคอร์เซอร์ที่กะพริบอยู่บนจอคอมพิวเตอร์ และเอื้อมมือออกไปรับโทรศัพท์ที่กำลังดัง และผมอยากให้ทุกสิ่งเปลี่ยนไป เปลี่ยนไปจริง ๆ ตามตัวอักษร ทุกอย่างเลย

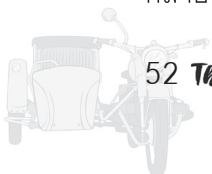
แน่นอน ผมทำงานในย่านเมย์แฟร์ เบเวอร์ลีฮิลล์แห่งลอนดอน และแหว่งละ ผมทำเงินได้ แต่สำหรับผมทั้งหมดนั้นไร้ความหมาย เพราะเป็นเวลาหลายปีที่ผมคิดว่าหากผมทำเงินได้มากกว่านี้ หากผมสำเร็จมากกว่านี้ บางทีผมอาจเป็นได้มากกว่านี้ก็ได้ แต่จะเป็นอะไรได้มากกว่านี้ ผมก็ไม่รู้ เพราะไม่ว่าผมจะฝากเงินไว้ในบัญชีธนาคารเป็นจำนวนกี่หลัก แต่ผมก็รู้สึกล้มละลายอยู่ภายในเสมอ

หลังจากถึงลอสแอนเจลิส ผมทำงานหนักเพื่อกำจัดส่วนนั้นในชีวิตของผม ผมใช้เวลาเชื่อมโยงกับผู้คน และใช้เวลาในสำนักงานให้น้อยนิดเท่าที่ทำได้ แต่จากนั้นสิ่งต่างๆ ก็เริ่มเปลี่ยนไปอย่างช้าๆ

ผมเริ่มทำงานโครงการใหม่ในธุรกิจโทรทัศน์ ช่วงกลางวันของผมในสำนักงานยาวนานขึ้น ส่วนช่วงกลางคืนที่บ้านก็สั้นลง หากผมไม่ได้อยู่ที่ทำงาน ผมก็จะคิดถึงเรื่องงาน ผมมีชีวิตอยู่กับคอมพิวเตอร์แล็ปท็อปของผม และเมื่อไม่ได้อยู่กับแล็ปท็อป ผมก็ใช้ชีวิตไปกับการคุยโทรศัพท์ ผมคิดอย่างมั่นใจว่าหากผมทำให้รายการโทรทัศน์นี้ประสบความสำเร็จได้ ทุกอย่างก็จะถูกต้องเหมาะสมกับโลกใบนี้ ผมเองงานผิวผินงานหนึ่งไปแทนอีกงานหนึ่ง แต่ผมไม่ทันรู้ตัว ผมกลับเชื่อว่าผมกำลังเดินตามความฝัน ผมกำลังทำสิ่งต่างๆ ให้เกิดขึ้น และผมก็กลายเป็นเพื่อนร่วมงานเพื่อน และคู่รักที่น่ารำคาญในระหว่างทาง

ลินาจะขอให้ผมทำบางสิ่งในช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ แล้วผมก็หายไปหนึ่งชั่วโมงอย่างเสียดายไม่ได้ เธอจะหัวเสีย แต่ผมก็จะอธิบายว่า “ที่รัก โครงการนี้กำลังจะเป็นรูปร่าง ผมสาบานได้ แล้วจากนั้นมันก็จะจบ”

ผมช่างคิดถูกเสียจริง เพราะสองสัปดาห์ก่อนที่ผมควรจะได้ออกรายการโทรทัศน์รายการใหม่ที่ผมเป็นผู้ผลิต ผมได้รับโทรศัพท์ ไฟเขียว กลายเป็นไฟแดง รายการถูกยกเลิก

ชั่วโมงทำงานทั้งหลาย งานหนักทั้งหลาย ข้อความเสียงบ่งบอก
ความโกรธจากแฟนผม ทั้งหมดเสียเปล่าหมดสิ้น และอู่โก้ของผมก็ตก
ฮวบลงตรงนั้น ผมปิดตายกับตัวเอง ผมไม่ได้คุยกับลินาเรื่องนี้ ผมไม่ลุก
ออกจากเตียงนอน ลินาไปทำงาน และผมก็จะดิ่งม่านและซ่อนตัว

จนกระทั่งวันหนึ่งเธอกลับมาและเปิดม่านให้ผม แอ่ยโดยไม่
ต้องใช้คำพูดว่า “พอแล้ว” วันนั้นเองที่ผมไปที่ถนนฮอลลีวูด วันที่เห็น
ชายไร้บ้าน และผมก็ได้รู้เหมือนที่ผมรู้ในวันฝนตกที่ลอนดอน ว่าการ
เปลี่ยนแปลงไม่ได้มาหาเรา เราต้องออกไปเสาะหามันเอง

หลังจากขี่รถผ่านฝุ่นควันสีทองของใจกลางพื้นที่ในอเมริกาสาม
วัน ผ่านทุ่งข้าวสาลีแดดจ้าและอาทิตย์อัสดงสะกดใจ ในที่สุดผมก็มาถึง
ซานเมื่องของเมืองเลกซิงตันอันหลับใหล ในรัฐเนแบรสกา ด้านหนึ่งของ
รัฐเนแบรสกาที่ผมไม่ได้เตรียมตัวมาเจอคือไร่ข้าวโพดเยอะแยะมหาศาล
ไร่ข้าวโพดมากมายเต็มไปหมด มากเสียจนผมลืมจำนวนนับไปหลังจาก
ถึงจำนวนหนึ่งร้อยสิบหกไร่ที่นับตอนแรก

ผมจอตลอดตรงทางหลวงและพบว่าตัวเองอยู่บนถนนตรงไร่เก่า ๆ
แห่งหนึ่ง นี่คือภาพอเมริกาที่ผมนึกถึงบ่อย ๆ โดยไม่รู้ว่ามีมืออยู่จริง
ด้วยซ้ำ ภาพฝันไร้ดูไม่มีที่สิ้นสุด มีโรงนาใหญ่สีแดง หอคอยถ้ำน้ำสูง
ตระหง่าน และฉางเก็บเมล็ดพืชกระจายอยู่ตามภูมิทัศน์พื้นราบ ผมหยุด
เพื่อมองไปรอบ ๆ ด้วยหลาย ๆ เหตุผล นี่คือนสิ่งที่ผมจากลอนดอนมา
เพื่ออากาศบริสุทธิ์ของผืนดินโล่งกว้าง ความงามของจุดหมายที่ไม่รู้จัก
และด้วยหลายเหตุผลที่ทำให้ผมจากแอลเอมา เพราะไม่ว่าผมจะรักลินา
และชีวิตของเรามากแค่ไหน แต่ผมก็รักสิ่งนี้ด้วย ผมรักการเป็นอิสระ

ผมกลับมาที่มอเตอร์ไซค์ของผม หมาป่าเดียวดายขี่รถผ่านทุ่งหญ้า
คนแปลกหน้าในเมืองแปลกถิ่น ชายหนุ่มผู้สิ้นหวังซึ่งน้ำมันกำลังจะหมด

แต่ก็นั่นแหละ ผมมีน้ำมันหมดเสมอ นั่นเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่เกิดขึ้น
เมื่อคุณเดินทางไปทั่วโลกโดยไม่มีเงิน แต่มันก็เป็นพลังขับเคลื่อนของ
การผจญภัยนี้ด้วย การไม่รู้ว่าถนนสายนี้อาจพาผมไปที่ไหน กำลังพาผม
ไปสู่ถนนสวยงาม คดเคี้ยว และไม่คาดฝัน ผมจอดรถในเมืองเล็กๆ ที่ชื่อ
เลกซิงตัน พร้อมเจอกับอะไรก็ตามที่อาจเกิดขึ้นต่อไป

ผมเห็นพวกผู้ชายเหล่านั้นแทบจะทันที พวกเขาอยู่ในรถกระบะ
คันใหญ่่มโหฬาร สวมหมวกเชรอะฝุ่น แกรมหนึ่งโนนั่นมีบุหรี่ปากอยู่ใน
ปากด้วยซ้ำ ไซ้แล้ว พวกคาวบอย

“ขอโทษที่ครับ” ผมถามคนมีอายุหน่อยหลังจากเขาปิดประตู
รถกระบะ “คำถามทั่วไปมาก ๆ คุณไซ้คาวบอยหรือเปล่า”

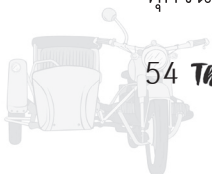
โดยไม่กะพริบตา เขาตอบผมแบบไร้อารมณ์ “ใช่”

ดาร์เรลสวมเสื้อเชิ้ตคาวบอยสีแดงเข้ม กางเกงยีนคาวบอย เข็มขัด
คาวบอย และไอ้พระเจ้า ผมอดไม่ได้ที่จะอุทาน “คุณมีกระทังรองเท้า
คาวบอยด้วยหรือ!”

(ใช่ ผมพูดไปแบบนั้น)

ไม่ใช่การเกริ่นนำที่ดีที่สุดนัก ผมรู้ แต่มันเป็นความฝันยาวนาน
ของผมที่อยากเป็นคาวบอย และหากการเดินทางครั้งนี้เป็นเรื่องการทำ
ฝันของผู้คนให้เป็นจริง ผมเดาว่ามั่นคงไม่เสียหายหากหนึ่งในพวกเขา
เป็นผมเอง ผมถามว่าพวกเขามีไร่หรือเปล่า และเมื่อรู้ว่าพวกเขามี ผม
ก็เสนอความช่วยเหลือเพื่อแลกกับที่นอนพัก

ดาร์เรลกับเซท ผู้ช่วยในไร่ของเขา เข้ามาในเมืองเพื่อเอาของบาง
อย่าง ผมคิดเอาว่าหากเซทเป็นลูกมือฝึกงานในไร่ได้ ทำไมผมจึงทำไม่ได้ล่ะ
ดาร์เรลตอบผมนิ่ง ๆ เหมือนก่อนหน้า รวากับว่าเขาโดนถามคำถามนี้
ทุกวัน “ได้สิ เอาจริงก็ได้”

ผมตามพวกเขาไปตามทางหลวงและเข้าสู่ถนนสายหนึ่งที่สวยงามที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็น เหมือนกับว่าผมกำลังขี่รถอยู่ท่ามกลางหนังเรื่อง Field of Dreams (เขยิบใจให้ใกล้ฝัน)

อย่างแรกที่ดาร์เรลทำคือแนะนำผมกับครอบครัวของเขา ทั้งหมดสิบคน พวกเขาทุกคนดูดีใจจริง ๆ ที่ได้เจอผม ด้วยความสนุกที่เห็นผมตื่นเต้นกับข่าวของควาบอยทุกอย่าง พวกเขาเลยเต็มใจที่จะปล่อยให้ผมเพลิดเพลิน กระทั่งให้ผมแต่งตัวแบบควาบอย และพาผมไปเที่ยวในไร่ นำโดยเด็กหญิงวัยแปดขวบซึ่งขี่รถเอทีวีพาผมตะลอนไปรอบ ๆ ผมเดาว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในเนแบรสกาก็จะอยู่ในเนแบรสกา ยกเว้นคุณเจอชชายชาวอังกฤษนำรำคาญซึ่งบอกความลับของคุณแก่ทุกคน

ผมจะบอกคุณตอนนี้แหละ เพื่อที่คุณคิดว่าผมมีทักษะทางด้านนี้มาบ้าง แต่ผมไม่เคยใช้บ่วงบาศมาก่อนในชีวิต ไม่เคยเลย ดังนั้นเมื่อดาร์เรลยื่นเชือกเส้นหนึ่งให้ผม และขอให้ผมใช้บ่วงคล้องคอวัวตัวหนึ่งของเขา ซึ่งกำลังทำอะไรของมันอยู่ตรงทุ่งหญ้าข้าง ๆ ผมรู้สึกกังวลนิด ๆ คือแบบเป้าที่เคลื่อนไหวได้เนี่ยนะ แน่นอนว่ามันเคลื่อนไหวอย่างสุดแสนจะช้า แต่ก็ยังเคลื่อนไหวอยู่ดีใช่ไหมล่ะ สิ่งที่แยกว่าความท้าทายคือความกลัวว่าผมอาจทำไม่ได้ และเป็นตัวตลกต่อหน้าเพื่อนใหม่ของผม

ตลอดชีวิต ผมกลัวความล้มเหลว บางทีนั่นอาจเป็นเหตุผลที่ผมตกใจว่ามันง่ายกว่าที่จะเป็นตัวตลก ทุกคนคาดหวังว่าตัวตลกจะทำทุกอย่างพลาด เมื่อผมโยนเชือกไปข้างหน้าเพียงเพื่อจะมองมันพลาด ตกจากเป้าหมายห่างไปเป็นฟุต ๆ ผมก็รู้สึกว่าการห่างจากความเชื่อช้าปรากฏขึ้นและห้อมล้อมตัวตนผมไว้ ทันใดนั้นผมก็ไม่อยากทำสิ่งนี้พลาด

เมื่อดาร์เรลเดินเข้ามาเพื่อเอาเชือกคืน ผมก็ยังเขาไว้เบา ๆ

“ไม่ ขอผมพยายามอีกครั้งเถอะ” ผมหายใจเข้าลึก ละทิ้งตัวตลก

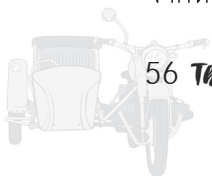
ไป และเหวี่ยงเชือกขึ้นสูง ซึ่งตกลงบนคอของเบสซียอย่างสวยงาม (จริง ๆ มันไม่ได้มีชื่อหรือ แต่เราจะเรียกมันว่าเบสซียเพื่อให้นักอ่านหลังเรียก)

ดาร์เรลกับบรรดาหลานชายของเขาส่งเสียงเชียร์ ผมคิดว่าผมต้องได้ความเคารพ ความชื่นชมจากพวกเขาแน่ ๆ แต่ไม่กี่นาทีให้หลัง ขณะผมกำลังขึ้นหลังม้าเป็นครั้งแรก ผมก็ได้ยินเซบอบอกลูกคนหนึ่งของเขาว่า “เขาเหมือนควาบอยอายุแปดขวบ แต่เขาก็เรียนรู้ได้”

หลังจากล้อเลียนผมเป็นชั่วโมง ๆ แล้ว ดาร์เรลกับคนอื่นในครอบครัวที่เหลือก็ตัดสินใจได้ในที่สุดว่าถึงเวลาให้ชายชาวอังกฤษผู้ขายหน้าและบอบข้ำคนนี้ได้กินเบอร์เกอร์ดี ๆ ของควาบอยเสียหน่อย ซีสเบอร์เกอร์หรือ เรื่องนี้แหละ ผมถนัดเลย

ขณะดวงอาทิตย์ตกอยู่ไกล ๆ ท้องฟ้าสะท้อนแสงก็ค่อย ๆ จางลงผ่านทุ่งหญ้า ผมขอบคุณครอบครัวที่แสนดีนี้ที่สละเวลาวันหนึ่งในชีวิตเพื่อพาผมดูวิถีชีวิตของพวกเขา เรานั่งอยู่ด้วยกันท่ามกลางความเงียบของค้ำคั้น และผมก็ตระหนักได้ว่าเป็นที่แถมที่ดีจริง ๆ ของชีวิตควาบอยชั่วขณะเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เติมเต็มชีวิตของพวกเขา สิ่งใหญ่โต ชั่วขณะที่ยิ่งใหญ่ มักจะมาและผ่านไป แต่ชั่วขณะเล็ก ๆ ต่างหากที่มีศักยภาพจริง ๆ ที่จะเปลี่ยนเราได้

ผมพักค้างคืนกับเพื่อน ๆ ควาบอยของผม และรู้สึกได้ถึงสายสัมพันธ์กับชีวิตที่งานมอบให้พวกเขา ตอนผมยังเป็นเด็ก เราได้ไปเยือนเกาะเล็ก ๆ เกาะหนึ่งชื่อวาคีออส ในประเทศกรีซ แม่ของผมมาจากที่นั่น ส่วนยายของผมก็ยังอาศัยอยู่ที่นั่น ด้วยความที่โตมาในเมือง ผมจึงว่ามันน่าตื่นเต้นมากที่ได้อยู่บนเกาะที่เราารู้สึกปลอดภัย และสามารถไปไหนและทำอะไรก็ได้ตามที่จินตนาการน้อย ๆ ของเราปรารถนา เรากระโดดจากหน้าผาโขดหินและวิ่งอย่างบ้าคลั่งไปทั่วหมู่บ้าน แต่มันไม่ใช่เพราะ

การไปเที่ยวกับเด็ก ๆ รุ่นเดียวกันที่มีสำเนียงกรีกตลก ๆ ซึ่งทำให้ผมรัก ช่วงฤดูร้อนเหล่านั้น แต่เป็นเพราะความอิสระที่ได้เชื่อมโยงกับผืนดินแห่งนี้ สำหรับคาร์เรล ครอบครัวของเขาและเซท ทุกวันนำความเชื่อมโยงแบบนั้นมาให้ ผมรู้สึกได้ในตัวพวกเขา และเป็นครั้งแรกในระยะเวลา ยาวนานที่ผมรู้สึกได้ในตัวผม

ผมจากฟาร์มนี้ไปในวันถัดมาและย้อนกลับไปยังเมืองใหญ่ ซีรอมุงส์เมืองซิดาโก หัวใจของผมเปี่ยมด้วยความรัก ผมใช้เวลาค่าคิน นั้นในซิดาโก และหลังจากรบรากับรถมอเตอร์ไซค์ที่เสียอีกครั้งจนสำเร็จ ผมก็ได้รับข่าวดีอย่างมาก บริษัทขนส่งได้ส่งอีเมลมายืนยันว่าการขนส่ง ทางเรือไปยุโรปของผมเรียบร้อยทั้งหมด! ผมจะต้องไปถึงนิวยอร์กใน เวลาอีกไม่กี่วัน เจ้ามอเตอร์ไซค์จะได้ถูกบรรจุใส่ลังเพื่อเดินทางข้าม มหาสมุทรแอตแลนติก ผมยังอยู่ห่างจากนิวยอร์กถึงเจ็ดร้อยเก้าสิบสาม ไมล์ และจู่ ๆ ก็กำลังเดินทางแข่งกับเวลา

ผมมุ่งหน้าไปยังทิศตะวันออก ตรงผ่านใจกลางชุมชนอามิช ผม คิดว่าชาวอามิชน่าจะเป็นกลุ่มที่ขอความช่วยเหลือได้ง่ายที่สุด แต่เมื่อ ผมบอกเจ้าของร้านค้าท้องถิ่นคนหนึ่งเกี่ยวกับที่มงานกล่องที่รออยู่ด้าน นอก เขาก็ตอบว่า “คนท้องถิ่น พวกเขาจะมีปัญหาเกี่ยวกับกล่องพวกนั้น”

ใช่แล้ว ที่มงานโปรดิวเซอร์ที่ไว้ใจได้ของผม ซึ่งป่วยเป็นอย่างมาก เจ็บป่วยอยู่ด้านหลัง ผ่าฟันพันธสัญญาสำคัญข้อหนึ่งของชาวอามิช นั่นคือห้ามสร้างรูปจำลอง อย่างไรก็ตาม เมื่อปิดกล่องแล้ว ครอบครัว ชาวอามิชครอบครัวหนึ่งก็ช่วยผมเรื่องน้ำมันหนึ่งถัง และผมก็พบบาทหลวง รูปหนึ่ง ซึ่งครอบครัวอันสมถะและเมตตาของเขาเต็มใจจะให้ที่พักพิง คินนั้นแก่ชาวอังกฤษผู้เหนื่อยล้าและมอมแมม

วันถัดมา ผมกลับไปใส่ชุดเก่าสภาพแย่มากได้กินอะไรนิดหน่อย

และสูดอากาศตอนเช้าแสนสดชื่น ช่างเป็นช่วงขณะอันเล็กน้อยจริง ๆ และจากนั้นผมก็โดนบอกให้หยุดรถ

“เห็นไหมครับคุณ” ผมอธิบายให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรัฐเพนซิลเวเนีย ฟัง “ผมอยู่ในภารกิจความเอื้อเฟื้อ ผมกับเจ้า Kindness One มอเตอร์ไซค์คันนี้ เหมือนกับ Air Force One ของประธานาธิบดี...”

เขาส่งเสียงต่ำในลำคอ “อาฮะ”

“โอ้ โอเค ฉันแม้ว่าการขี่รถที่ความเร็วห้าสิบลอง ในเขตจำกัดสี่สิบลำ บนมอเตอร์ไซค์สี่ล้อ โดยเทคนิคแล้วอาจผิดกฎหมาย แต่ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำผิดกฎหมายนะครับ”

ผมรอคอย ผมแน่ใจว่าเขากำลังชี้ชะตาโอกาสในการที่จะได้เห็นชายชาวอังกฤษบนมอเตอร์ไซค์คันสี่ล้อจอดข้างกำแพงตามใบสั่ง เขามองผมจากบนลงล่าง จากนั้นก็ปล่อยผมไปพร้อมคำตักเตือน ความมหัศจรรย์ของสี่ล้อ ผมบอกแล้ว!

ถึงเวลาที่จะตัดสินใจว่าจะไปไหนต่อ และผมก็เลือกเมืองพิตต์สเบิร์ก เพราะว่ามี อิม แล้วทำไมถึงไม่เลือกล่ะ ผมขี่รถเข้าไปในใจกลางเมืองและจอดรถไว้ใกล้ ๆ ที่จอดรถของสวนสาธารณะแห่งหนึ่ง

ข้อเสียเดียวของสวนสาธารณะในเมืองใหญ่ ๆ คือมันอาจเป็นสถานที่ที่เยี่ยมในการพบปะผู้คนมากมายที่บ่อยครั้งก็มีด้านที่น่าเศร้าของชีวิตแฝงอยู่ด้วย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของคนจรจัดและคนไร้บ้าน และอาชญากรรม ขึ้นอยู่กับว่าคุณอยู่ที่ไหน

อย่างไรก็ดี ก่อนที่ผมจะเข้าไปในสวน ผมสังเกตเห็นรถเข็นขายอาหารคันเก่าอยู่ตรงทางเท้า โดยมีชายแก่ผิวขาวดูแลอยู่ ผมได้รู้ว่ากำลังทำน้ำแข็งไสอยู่ในสวนในช่วงหกสิบลำปีที่ผ่านมา ได้เห็นพื้นที่รวมตัวอันเจียบสงบในย่านนี้เปลี่ยนเป็นพื้นที่ค้ายาและมีความรุนแรงในหมู่แก๊ง แต่

ผมก็รู้ภายหลังว่าบรรดาแก๊งทั้งหลายได้สงบศึกกันชั่วคราวเพื่อปกป้อง
กัศ ไม่มีใครมีสิทธิ์ทำร้ายเขา

ผมสร้างความเพลิดเพลินให้กัศด้วยเรื่องราวการเดินทางของผม
ขณะที่เขาโกยน้ำแข็งใสมาใส่ถ้วยกระดาษให้ ขณะผมกำลังอวยเปล
กับของกินเล่นยามบ่าย ก็ถึงตาเขาที่จะทำให้ผมเพลิดเพลินบ้าง ไม่ใช่
ด้วยเรื่องเล่า แต่เป็นข้อคิดให้ปัญญา “อย่ายอมแพ้ ลีออน บางครั้งใน
ชีวิต ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น เราก็แค่ต้องเดินหน้าต่อไป”

ผมเข้าไปในสวนเพียงเพื่อจะพบว่าหลายคนที่อยู่在那นั่นคือคน
ไร้บ้าน ซึ่งนั่งอยู่ข้างกำแพงกองใหญ่และกระเป่าที่มีแต่ข้าวของของพวกเขา
เขาอยู่ในนั้น ผมมองดูชายคนหนึ่งเดินเข้ามาจากถนน และผมรู้สึกว
ต้องคุยกับเขา เขาเป็นชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันลำเตี้ย มีใบหน้าเป็น
มิตรอย่างเปิดเผย เขาเดินอย่างสงบเข้ามาหาผม รวากับว่าเขามาเดิน
เล่นยามเย็นแค่นั้น

“ผมขอขอบคุณคุณด้วยเรื่องราวเรื่องหนึ่งได้ไหมครับ” ผมเริ่ม
ชายคนนั้นหยุดและยิ้มให้ “ได้สิ”

ผมพลาบเรื่องที่เราู้กันดีหมดแล้วในตอนนีให้เขาฟัง ทั้งเรื่องการ
เดินทางรอบโลก เจ้า Kindness One ไม่มีเงิน ไม่มีอาหาร ไม่มีน้ำมัน
ไม่มีที่พักค้างคืน แล้วจากนั้นผมก็ปล่อยมุขเด็ดของผม “ผมขออาศัยพัก
บ้านของคุณหนึ่งคืนได้ไหมครับ”

ผมขออาศัยพักบ้านของคุณหนึ่งคืนได้ไหม! คิดอะไรอยู่นะเพื่อน
คำตอบของเขาไม่ใช่สิ่งที่ผมคาดไว้ เขายิ้มอ่อนโยนให้ผมพลาบ
อธิบายว่า “ไซครายที่ผมค้นไม่มีบ้าน ตอนนี้เป็นคนไร้บ้านนะ”

เขาพูดต่อ “ถ้าผมมีบ้าน ก็ยินดีต้อนรับคุณเลย เพราะแต่ก่อนผม
เปิดบ้านให้คนแปลกหน้าอยู่เสมอแหละ แต่ตอนนี้ผมอาศัยอยู่ข้างนอก

แล้ว อันที่จริงก็แค่ไม่ก็ฟุดจากที่เรายืนอยู่ตอนนี้ ตรงนั้นไงละ”

เขาชี้ไปยังลานเล็ก ๆ เลยสวนสาธารณะไป ผมไม่รู้จะพูดอะไร บอกตามตรงว่าผมไม่ได้คาดหวังคำตอบแบบนี้ของเขา ผมได้รู้ว่าเขาชื่อ โทนี่ และบอกตามตรงว่าโทนี่ไม่ได้ดูเหมือนคนไร้บ้านเลย เขาดูเหมือนผู้ชายทำงานหนักที่กำลังเดินกลับบ้านหลังจากที่ทำงานยาวนานมาทั้งวัน

ในที่สุดผมก็ตอบออกไปว่า “คุณดูเหมือนคนที่ใจดีมาก ๆ”

“ก็มีคนบอกผมอย่างนั้นแหละ” เขาหัวเราะ “ผมมักจะใจดีอยู่เสมอ ผมถูกเลี้ยงมาแบบนี้”

เขาหยุดชั่วขณะ ก่อนจะเสนออย่างอาย ๆ ว่า “แต่หากคุณต้องการที่พัก เราก็คินดีจะให้คุณมาพักกับเรานะ”

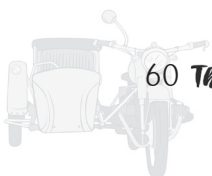
ผมตระหนักว่าเขาหมายถึงให้ผมไปอยู่ร่วมกับเขากับเพื่อน ๆ บนถนนได้ ผมยอมรับนะว่าใจหนึ่งผมก็กลัว แต่อีกใจก็กังวลว่าผมจะไปเบียดเบียนคนที่มีเพียงน้อยนิด แต่มีบางอย่างในข้อเสนอของโทนี่ที่ทำให้ผมรู้สึกว่าเขาอยากช่วยเหลือจริง ๆ ผมรู้สึกได้ว่าเขาต้องการโอกาสที่จะให้ และผมก็ได้เรียนรู้มาแล้วว่ามันทำให้รู้สึกดีแค่ไหน

ผมยิ้ม มือของผมวางอยู่ที่หัวใจ “ถ้าเพื่อนของคุณเต็มใจจะต้อนรับผม และคุณเต็มใจจะต้อนรับผม ผมก็รู้สึกซาบซึ้งมากที่ได้พักกับคุณ”

“เรายินดีมากเลย” เขาพยักหน้าราวกับว่าเขาขอให้ผมเผล่มาอยู่ตลอดทั้งวัน “เราพอใจเลยละ”

เราเดินไปที่ค่ายของเขา มีคนอื่นอีกสี่คนอยู่ที่นั่นแล้ว รวมถึงริชาร์ด เพื่อนนิสัยดีของโทนี่ พวกเขาดูแปลกใจนิดหน่อยที่ผมเข้ามา แต่เมื่อนั่งลงและเริ่มคุยกัน ทุกคนก็เริ่มผ่อนคลายกับเรื่องเล่าตามธรรมเนียมสมัยก่อน

โทนี่เล่าว่าชีวิตพาเขามาที่สวนแห่งนี้ได้อย่างไร ผมไม่รู้จะทำไม

บางคนถึงได้ถูกลอตเตอรี่แห่งโชคชะตา ขณะที่บางคนก็อยู่ในสถานการณ์ ย่ำแย่อยู่ตลอด แต่โทนี่ดูเป็นคนดี เขาผ่านชีวิตที่ย่ำแย่มา หลังจากพ่อ ของเขาเสียชีวิตเขาแปดขวบ แม่ของเขาก็เริ่มดื่มเหล้า หลายปีแห่งความ ยากจน ความซอกซำ และความเจ็บปวด รวมถึงการใช้ชีวิตตามท้องถนน โทนี่พาตัวเองมาเจอกับปัญหามากมาย แต่เขาก็พยายามหลายต่อหลาย ครั้งเช่นกันเพื่อเอาตัวรอดออกมา

ผมกวาดตาไปรอบ ๆ มองชายคนอื่น ๆ ขณะที่พวกเขาพยักหน้า เศร้า ๆ กับเรื่องราวของโทนี่ ผมรู้ว่าเรื่องเล่าเหล่านี้เป็นเรื่องปกติมาก ๆ เป็นชีวิตที่ถูกกำหนดให้อยู่ในทิศทางที่ผิดไปตลอดเวลา ก่อนคนที่เกี่ยวข้อง จะสามารถเปลี่ยนโชคชะตาของตัวเองได้ ความฝันของพวกเขาเลื่อนราง ลงเมื่อนานมาแล้ว จนพวกเขาแทบจำไม่ได้ว่ามันคืออะไรในตอนแรก

โทนี่กับผมเริ่มคุยกันถึงเรื่องการช่วยเหลือผู้อื่น “ทำไมวันนี้คุณ ช่วยผมล่ะ” ผมถาม “หมายถึงการให้ที่พักกับผม เชิญผมมาที่นี้ มาอยู่ กับเพื่อน ๆ ของคุณ”

เขายักไหล่และตอบว่า “มันก็เป็นแค่วิธีการให้กลับคืนวิธีหนึ่ง นั่น คือปรัชญาในชีวิตผม การให้เป็นเรื่องดีเสมอ มันดีกว่ามากที่จะเป็นผู้ให้ มากกว่ารับ ผมรู้สึกแบบนั้นเสมอ”

เขาหัวเราะเบา ๆ “บางทีนั่นอาจทำให้ผมจนใจล่ะ”

ภายหลังโทนี่ได้ให้เสื้อผ้าสะอาดตัวใหม่แก่ผม ซึ่งเขาได้รับจาก สถานพักพิงเพราะเขากังวลว่าผมจะไม่มีเสื้อผ้าพอที่จะใส่สำหรับการ เดินทาง ตอนนั้นผมไม่รู้จะพูดอย่างไร และจนถึงบัดนี้ผมก็ยังไม่แน่ใจว่า ตัวเองรู้แล้วหรือยังว่าควรจะทำอะไร ช่วงขณะเล็ก ๆ การกระทำเล็กน้อย ทั้งหมดนี้ส่งผลให้ใจเปิดกว้างมากขึ้น

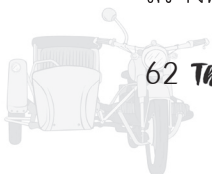
เมื่อเพื่อนของโทนี่ส่วนใหญ่แยกย้ายกันไปแล้ว ในคำคืนนั้นผม

แทบไม่เชื่อเลยว่า ผมกำลังจะนอนบนถนนในเมืองพิตต์สเบิร์ก ซึ่งกัสนคนขายน้ำแข็งไสแสนฉลาดบอกผมว่าสวนสาธารณะนี่คือสถานที่ที่อันตรายที่สุดแห่งหนึ่งในเมือง และผมกำลังนอนอยู่บนทางเท้า แต่ด้วยเหตุผลบางอย่างผมรู้สึกปลอดภัยเมื่ออยู่กับโทนี่ เหมือนเช่นวิลลีในรัฐโคโลราโด ผมได้เจอเพื่อน เพื่อนที่ผมหวังจะรักษาไว้ให้นาน โทนี่แบ่งแฮมเบอร์เกอร์บางส่วนให้ผม ซึ่งเพื่อนอีกคนของเขาให้มาเป็นอาหารเย็น อีกทั้งหยิบยื่นอาหารน้อยนิดที่เขามีให้ผม ขณะกำลังกิน ผมสงสัยว่าฝันของโทนี่คืออะไร ตอนเขายังเป็นเด็กชายตัวน้อย ก่อนที่พ่อของเขาตาย ก่อนที่เขาจะพบว่าตัวเองอยู่ในสวนแห่งนี้ เขาหวังไว้ว่าตัวเองจะเป็นอะไร

เราจัดเตรียม “เตียง” ของพวกเราโดยใช้กระดาษแข็งและผ้าห่มเก่าขาดรุ่งริ่ง โทนี่แนะนำให้ผมนอนหนุนกระเปาะของผม “เพื่อมันจะได้ไม่เดินหายไปกลางค้ำคืน” น่าแปลกที่ผมสามารถหลับได้เป็นช่วง ๆ จนกระทั่งผมได้ยินริชาร์ดร้องตะโกนขึ้นมา คุณจำช่วงนั้นได้ใช่ไหม เหตุการณ์เล็ก ๆ ในตอนเริ่มต้นของเรื่องราวซึ่งทำให้ผมถามตัวเองว่า “ทำไมผมถึงได้ทำอย่างนี้อีก”

โทนี่ลุกขึ้นมาเข้าสวมกอดเพื่อนซึ่งทำให้เขาเย็นลงได้ เขาเสนอให้เพื่อนของเขานั่งลงบนเตียงชั่วคราวของเขา และริชาร์ดก็สลัดความกลัวต่อชายท่าทางแปลก ๆ ที่หลบซ่อนอยู่ตรงส่วนอื่นของสวนสาธารณะออกไปได้ โทนี่ปลอบผมในความมืดให้วางใจว่า “อย่าห่วงเลย เรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นตลอดแหละ” มันไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นเลย แต่ด้วยเหตุผลบางอย่างผมรู้ได้ว่าชายคนนี้จะดูแลผม

ผมรู้ว่าบางครั้งบ้านก็เป็นแค่พื้นที่ชั่วคราว เป็นมุมเล็ก ๆ ที่เราสร้างขึ้นระหว่างสถานที่ที่เราอยู่และสถานที่ที่เรากำลังจะไป และในทีนั้นเราสร้างครอบครัวขึ้นมา เราไม่มีทางเลือกนอกจากสร้างครอบครัว ด้วย

เหตุผลหลายอย่างผมรู้สึกเชื่อมโยงกับโทนี่มากกว่าคนที่ผมรู้จักและรักใคร่เสียอีก ทันใดนั้นเองข้อตกลงใหญ่ ๆ โครงการที่ดีเยี่ยม อะไรก็ตามที่ไร้ความหมายซึ่งผมเคยคิดว่าสำคัญก็จางหายไป ในช่วงขณะนั้นสิ่งเดียวที่สำคัญต่อผมคือการเชื่อมโยงกับความเป็นมนุษย์ที่อยู่ตรงหน้า ในเช้าวันผมก็ได้รู้ว่าสัญญาตัญญาณของผมช่างถูกต้องจริง ๆ

“คุณได้นอนหลับบ้างหรือเปล่า” ผมถามขณะเก็บที่นอนของตัวเอง
“ผมก็นอนบ้าง พยายามไล่แมลงพวกนั้นไม่ให้มาตอมคุณนะ”

ไล่แมลงให้ผมหรือ

ตลอดทั้งคืนนั้น ขณะผมนอนกรนหลับไปตามหน้าที่ โทนี่ก็หลับปิดไล่แมลงให้ผม พยายามทำให้ผมปลอดภัยและนอนสบาย

ไม่เหมือนการเป็นควาบอย ผมไม่เคยฝันว่าจะเป็นคนไร้บ้าน ผมสงสัยว่าใครจะฝันบ้าง แต่ผมมีความคิดอยู่ก่อนแล้วว่ามันเป็นอย่างไรหลัก ๆ แล้วคือคุณต้องเป็นพวกติดยาหรือไม่ก็เป็นบ้า ผมอยากปฏิเสธความคิดที่ว่าจะมีผู้ชายนิสัยดีจริงใจคนหนึ่งพลัดตกลงไปในโพรงกระต่ายอันมืดมิดเพียงเพราะโชคร้ายและการตัดสินใจอันย่ำแย่

คืนก่อนหน้า โทนี่บอกผมว่าเขาพยายามจะไปเรียนอย่างน้อยหกครั้งในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เมื่อผมถามว่าเขาอยากเรียนอะไร เขาก็หัวเราะ “อะไรก็ได้ที่จะทำให้ชีวิตของผมดีขึ้นนะ”

แต่จากนั้นเขาก็หยุด ความจริงปรากฏจากคำตอบง่าย ๆ ของเขา
“ผมอยากทำอาหารมาตลอด”

“จริงหรือ” ผมถาม

“ใช่ ไม่รู้สิ ผมว่านะ ผมชอบดูแลผู้คน และรู้ใหม่ว่าวิธีที่ดีที่สุดที่จะทำได้คือเติมท้องพวกเขาให้อิ่ม” เขาหัวเราะเบา ๆ

ขณะผมพลิกตัวไปมาตลอดทั้งคืน ผมก็ตัดสินใจว่าจะให้ของขวัญ

ขึ้นถัดไปแก่โทนี่ ผมอยากให้เขาทำฝันที่สูญหายไปหลายปีเป็นจริงขึ้นมา
ผมอยากให้ความเอื้อเฟื้อของเขาอยู่นอกเหนือจากขอบเขตของสวนนี้
และออกไปสู่ความกว้างใหญ่ของโลกใบนี้ ผมจะช่วยโทนี่ให้ไปจากถนน
ผมจะให้เขามีที่อยู่ ผมจะช่วยเขาเข้าเรียนอีกครั้ง และผมจะเป็นเพื่อน
ของเขาตลอดชีวิต

“โทนี่” ผมถามขึ้นขณะดวงอาทิตย์เริ่มฉายแสงเหนือเมืองพิตต์-
สเบิร์ก “ผมซีเจ้า Kindness One ไปส่งคุณได้ไหม”

“ได้สิ คงแจ้งไปเลย” เขาตอบตกลงอย่างไม่รู้เรื่อง

“คุณอยากไปไหนล่ะ” ผมถาม “ผมอยากให้คุณพาผมไปยังสถานที่
ที่มีความหมายสำหรับคุณ”

เขาขอให้พาไปที่โรงเรียนเก่าของเขา ซึ่งเขารู้สึกเติบโตมาอย่าง
สบายใจที่สุด “ที่นั่นพวกเขาเชื่อมั่นในตัวผม”

เราขี่รถอยู่บนถนนตอนเช้าตรู่ของเมืองพิตต์สเบิร์กไปสู่ตึกใน
โรงเรียนนั้น ซึ่งที่นั่นผมได้บอกความลับเล็กๆ ของผมให้เขารู้

“คุณรู้ไหมเรื่องที่ผมบอกคุณว่าจะเดินทางรอบโลกโดยอาศัย
ความเอื้อเฟื้อจากคนแปลกหน้านั้นะ มันเป็นเรื่องแค่ครั้งเดียว...คุณอยาก
ฟังส่วนที่เหลือไหม”

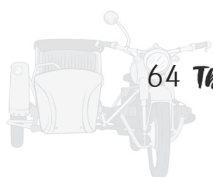
“เอาสิ” เขาตอบ ท่าทางสงสัยชนิด ๆ

“ผู้คนที่ให้ความช่วยเหลือผมอย่างมาก และคนที่หยิบยื่นความ
เอื้อเฟื้อให้แก่ผม นั้นแหละผมพยายามจะตอบแทนพวกเขา”

โทนี่ยังคงสับสนอยู่เมื่อผมพูดต่อ

“ผมจะจัดหาบ้านให้คุณ”

จากนั้นเขาก็อ้าปากค้าง

“ผมจะจัดให้คุณลงเรียนในโปรแกรมที่มีการรับรอง คุณจะได้เรียนทำอาหาร”

และน้ำตาก็เอ่อท้นในดวงตาเขา

“และผมจะอยู่ข้างคุณ เมื่อไหร่ก็ตามที่คุณต้องการผม”

ช่วงหนึ่งที่เราทั้งคู่ไม่ได้เอ่ยอะไร ผมได้ยินแม่และลูกชายตัวน้อยคุยกันระหว่างเดินเล่นตอนเช้า ได้ยินความเร่งรีบบนท้องถนนที่อยู่ห่างออกไป และในที่สุดเสียงของโทนี่สั้นครี้อะไรว่า “ขอบคุณนะ... มันดีมากเลย...ที่จะได้ไปเรียนอีก...ขอบคุณ”

จากนั้นเนื่องจากมันกระทบใจเขาจริง ๆ เขาก็เริ่มหัวเราะออกมา “คุณนี่ไม่เหมือนใครเลย ลีออน...คุณมันบ้า! รู้ไหม ตอนนี้อยู่สี่สิบเก้าปี ผมจึงไม่ต้องการบ้านหลังใหญ่หรือรถ ผมอยู่แบบนี้ก็รอดได้ถ้าผมต้องอยู่นะ”

ผมเอื้อมไปจับมือของเขาและมองลึกลงไปดวงตาของเขา “ไม่โทนี่ คุณไม่ต้องอยู่แบบนี้อีกต่อไปแล้ว” ผมอยากให้เขาเข้าใจว่าชีวิตของเขา กำลังจะเปลี่ยนไป ในแบบ “ว้าว นี่มันเพิ่งเกิดขึ้นจริงๆ เหรอ” อะไรแบบนั้น

เขาพยักหน้าให้ผมอย่างเข้าใจ ผมรู้สึกถึงความเจ็บปวดของเขา ความเสียใจที่เกิดจากการยอมรับชีวิตที่รับไม่ได้มาเป็นปี ๆ เขารู้สึกชินชากับความเจ็บปวดไปแล้ว พร้อมทั้งลดความคาดหวังและความฝันของตัวเองเพื่อให้เข้ากับความเป็นจริงอันยากลำบากของชีวิต โทนี่ให้อะไรไปมากมายเหลือเกิน และเขาไม่เคยได้รับโอกาสใด ผมอยากเห็นเขาทำ ความฝันให้เป็นจริง และผมอยากให้เขามีสถานที่ถาวรที่เขาเรียกว่าบ้านได้ สำหรับสิ่งของทางวัตถุทั้งหลายที่ผมเคยคิดว่าสำคัญ ผมได้เห็นจากโทนี่แล้วว่าอะไรที่สำคัญจริงๆ มันไม่ใช่การอยากได้ความสำเร็จหรือเสาะหา

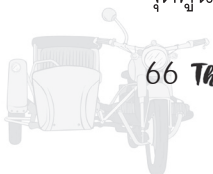
สิ่งที่เราไม่มี แต่คือการรักสิ่งต่าง ๆ และรักผู้คนในชีวิตของเราต่างหาก

ด้วยเหตุผลบางอย่างในตอนนั้น ผมรู้สึกเชื่อมโยงกลับไปถึงชายที่นั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานเย็นเยียบในสำนักงานที่ลอนดอน บางทีเราอาจไม่ได้แตกต่างกันเลยก็ได้ บางทีเราอาจเป็นแค่คนดี ๆ สองคนที่พยายามหาความสุขด้วยวิธีที่ดีที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ ความแตกต่างเดียวคือตอนนี้ผมมีครูที่ดีกว่ามาก

ผมกอดลาเพื่อนใหม่ของผม ความสุขกระทบตัวเขาราวกับแสงแดด

ขณะที่ผมพา Kindness One ออกจากเมืองพิตต์สเบิร์กและมุ่งหน้าไปนิวยอร์ก ผมรู้สึกว่าส่วนหนึ่งในตัวผมยังคงอยู่ตรงนั้นกับโทนี่ ผมมีเสื้อผ้าที่เขาให้ผมมาอยู่ในกระเป๋าตอนนี้ แต่ยิ่งกว่านั้น ผมได้รับการย้ำเตือนอีกครั้งว่าเหตุใดผมถึงทำสิ่งนี้ ก็เพื่อเชื่อมโยงกับผู้คนในแบบที่ผมไม่เคยทำมาก่อน ผมขอความช่วยเหลือจากคนแปลกหน้าเพียงเพื่อจะพบว่าเขาขอความช่วยเหลือกลับคืนจากผม และผมรู้ว่าความเชื่อมโยงนั้นที่ผมมีกับโทนี่เพิ่งเริ่มต้นขึ้น ผมเพียงจะสร้างมิตรภาพตลอดชีวิตขึ้นมา

ขณะที่ผมขี่รถเข้าไปในเมืองนิวยอร์กซิตี้ ผมก็รู้สึกถึงการสัมผัสเทียนของเจ้า Kindness One ในทุก ๆ กล้ามเนื้อ เส้นเอ็น และข้อต่อในร่างกายของผม ผมขี่มันมาเกินหนึ่งวันแล้ว โดยใช้ทางอ้อมระยะยาวเพื่อไปแวะดูเมืองเกตตีสเบิร์กที่มีชื่อเสียงก่อนจะมุ่งหน้าไปยังเมืองที่โด่งดังที่สุดในโลก นิวยอร์ก รัฐนิวยอร์ก ถ้าผมไปถึงที่นั่นได้ ผมก็จะไปได้ทุกที่ ไซโหม แม้ว่าต้นขาของผมจะลั่น และในหัวผมก็เต้นตุบ ๆ เสียงนำปวดหูของแตรรถยนต์ และเสียงท่มต่าพูดคุยกันของคนแปลกล้าคนรอบตัวผม ก็กระตุ้นให้ผมไปให้ถึงจุดหมายปลายทางสุดท้าย ผมขอความตื่นตาตื่นใจ ด้วยเหตุนี้ผมจึงตัดสินใจอย่างซื่อ ๆ ว่าผมต้องขี่รถผ่านไทมส์สแควร์ จุดศูนย์กลางของเมืองและอาจเป็นจุดศูนย์กลางของโลกเลยก็ได้

โซครายตรงที่ไม่ว่าตอนออกจากเมืองพิตต์สเบิร์กผมจะมีอะดรีนาลินหรืออะไรก็ตาม แต่ตอนนี้มันหายไปแล้วเมื่อผมข้ามเขตแดนออกจากรัฐเพนซิลเวเนีย ผมหยุดเพื่อหาที่นอน และพอถึงการปฏิเสธครั้งที่หก ผมก็เริ่มตั้งคำถามว่าผมควรไปต่อหรือไม่ ตอนนี้ผมรู้ว่าคุณคิดอะไร คุณเพิ่งได้ประสบการณ์สุดยอदनั้นมา แล้วเรื่องนี้ก็ทำให้คุณอยากล้มเลิกเนี่ยนะ คือพูดตามตรงนะ ใช่เลย เพราะแม้ว่าประสบการณ์ของผมในเมืองพิตต์สเบิร์กทำให้หน้ากากผมหลุดออก แต่มันก็ยังทำให้ผมแตกสลายด้วย

การรักคนแปลกหน้าเป็นเรื่องยาก โทนี่สะท้อนให้ผมคิดถึงความกลัวในส่วนลึกว่าผมจะไปลงเอยที่ไหน กลุ่มหลงอยู่กับการผจญภัยที่ผมแทบจะตัดไม่ขาด และตัดขาดอย่างสิ้นเชิงจากครอบครัวที่เคยมีความสำคัญต่อผมมาก ความกลัวที่จะต้องอยู่อย่างไร้ขอบเขตเข้าท่วมใจผม หากมีจุดที่ผมจะหันหลังและกลับบ้านโดยไม่มีคำถามหรือความเสียใจมากมายก็คงเป็นตอนนี้ ผมยิ้มโทรศัพท์ของคนแปลกหน้าใจดีเพื่อโทรหา ลีนา บอกเธอว่าผมไม่แน่ใจว่าจะไปได้ไกลเกินกว่านิวยอร์กหรือเปล่า

“มันเป็นประสบการณ์ที่ยอดแล้ว” ผมพยายามโน้มหน้าเธอ “บางทีผมก็อาจทำแค่เดินทางข้ามอเมริกาเท่านั้น”

“อย่าบอกนะว่าคุณทำให้เราเจอเรื่องพวกนั้น เพียงเพื่อจะไปแค่ นิวยอร์กเท่านั้นนะเหรอ” ผมรับรู้ได้ว่าเธอกำลังยับยั้งความหงุดหงิด และพยายามทำให้มันเป็นเรื่องตลก

“แต่บางทีผมอาจต้องการแค่นั้นก็ได้”

อีกครั้งที่ผมรู้สึกเหมือนกลับไปอยู่ในสำนักงานของนักบำบัดผู้มีชื่อเสียงคนนั้นอีกครั้ง ยกเว้นคราวนี้คนที่นั่งข้างผมคือลีนา

“ฉันไม่คิดงั้นนะ ลีออน ฉันก็อยากให้มันเป็นงั้น แต่ว่า...” ผมได้ยิน

เธอสูดหายใจเข้าก่อนตอบว่า “ไม่รู้สิ คุณอยากยอมแพ้ก่อนจะเริ่มต้นด้วยซ้ำงั้นหรอ”

ผมวางสายโทรศัพท์พร้อมคำถามนั้นที่ดังก้องหู คุณอยากยอมแพ้ก่อนจะเริ่มต้นด้วยซ้ำงั้นหรอ และนั่นคือถ้อยคำที่ผลักดันผมไปสู่วันสวยงามอากาศดีในนิวยอร์ก ต้นไม้ที่เซนทรัลพาร์กเบ่งบานเต็มที่ กระทั่งอากาศก็ยังมีกลิ่นบริสุทธิ์แม้รอบตัวผมจะเป็นการจรวจอันคับคั่งก็ตาม

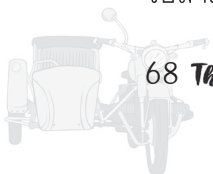
ผมสงสัยว่ามันจะสร้างความประหลาดใจให้ใครได้บ้างหรือไม่ ในจุดนี้ แต่การหาห้องพักฟรีในนิวยอร์กชิตีนั้นยากกว่าที่เห็น เมื่อย้อนกลับไปมองไทมส์สแควร์ ก็อาจเข้าใจได้ในแง่การทำความเข้าใจความตื่นตาตื่นใจ แต่ไม่ใช่จุดประสงค์เพื่อการขนส่งจัดการเสมอไป ผมเจอแต่นักท่องเที่ยวที่อาศัยอยู่ในโรงแรมขนาดเล็กเกินราคา ผู้ซึ่งอาจรู้สึกเห็นใจต่อการเดินทางของผม แต่ไม่ได้เต็มใจให้ผมนอนข้างพวกเขาเสมอไป

โอกาสที่น่าจะเป็นไปได้มากที่สุดมาพร้อมกับครอบครัวจากเมืองโตรีน ประเทศอิตาลี เป็นแม่กับลูกชายสองคน พวกเขามาเยือนบีกแอบเปิ้ลไม่กี่วัน แต่โซครายที่พวกเขาไม่มีที่ว่างเพียงพอในห้องนอนโรงแรมสำหรับสมาชิกครอบครัวอีกคน อย่างไรก็ตาม พวกเขาให้เบอร์ติดต่อแก่ผมไว้ และเสนอที่พักให้หากผมไปถึงเมืองโตรีน

“คุณแน่ใจหรือครับ” ผมถาม “เพราะไม่งั้นผมจะไปโตรีนและรับข้อเสนอของคุณนะ!”

“เรายินดีต้อนรับคุณเลย” ผู้เป็นแม่ตอบ

ผมเริ่มเดินลงไปที่ถนนพาร์กอะเวนิว ไกลจากความโกลาหลของไทมส์สแควร์ และตอนนั้นเองที่ผมเห็นเขา ตอนนั้นผมรู้แล้วว่าผู้คนส่วนใหญ่มักไม่จัดหาโซอยู่ในคนที่น่าจะตอบตกลง เขาเป็นทนายความหนุ่มในวัยสามสิบกลาง ๆ สวมเสื้อเชิ้ตติดกระดุมพร้อมผูกไททางการ แต่มีบาง

อย่างในตัวเขาที่บอกว่า “ผมเป็นมากกว่าคอกทำงานที่ผมนั่งทำงาน
ในนั้น”

หลังจากผมอธิบายสถานการณ์ของผมไป ทาโซนี่ เห็นชัดว่า
กำลังซังน้ำหนักทางเลือกของเขา ก่อนตอบในที่สุดว่า “อืม ตรงส่วน
ความเชื่อเพื่อของคนแปลกหน้านั้นแหละที่โดนใจผมจริงๆ”

ทาโซนี่คิดอยู่พักหนึ่ง และพูดคำหนึ่งที่ผมรอคอยที่จะได้ยินมา
ทั้งวัน “ได้เลย”

ผมย้อนคิดถึงกัสนิเวณที่เมืองพิตต์สเบิร์ก ผู้ซึ่งบอกผมว่า “อย่า
ยอมแพ้ ลีออน บางครั้งไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในชีวิต เราก็ต้องเดินหน้า
ต่อไป”

ผมรอทาโซนี่เลิกงาน จากนั้นเราก็ไปที่อพาร์ทเมนต์ของเขาในย่าน
มิดทาวน์แมนแฮตตัน ภรรยาของเขาออกนอกเมืองเพื่อไปทำงาน และ
หลังจากคุยกับเธอให้เข้าใจแล้ว เขาให้เวลาผมผ่อนคลายไม่กี่นาทีก่อน
เราจะออกไปกิน “มื้อเย็นอิตาลีอเมริกา” ตามที่เขาเรียก

ขณะเรานั่งอยู่ในร้านอาหารกรีก เราก็เริ่มคุยกันถึงเรื่องนิวยอร์ก
ทาโซนี่เติบโตมาในรัฐแมสซาชูเซตส์ แต่ย้ายมานิวยอร์กเมื่อปี 2001

“ว้าว ปีนั้นลำบากเลยนะที่จะมานิวยอร์ก” ผมบอกเขา “ตอน
เหตุการณ์ 9/11 คุณอยู่ที่นั่นหรือเปล่า”

“อยู่สิ” เขาตอบอย่างลึกลับ ดวงตาของเขาเข้มข้น “ผมเพิ่งย้ายมา
ที่นี่หนึ่งเดือนก่อนหน้านั้น ผมเข้าเรียนกฎหมายเป็นปีแรก ผมยืนห่าง
ออกไปสองช่วงตึก และเห็นเครื่องบินสองลำนั้นพุ่งชน”

เขาหยุดพูดหายใจเข้า พยายามหาถ้อยคำที่จะพูดต่อ

“คุณเห็นเครื่องบินสองลำนั้นพุ่งชนตึกเลยหรือ” ผมถาม ซ็อกกับ
สิ่งที่ได้รับรู้

“ใช่แล้ว” เสียงของเขาเจียบลงขณะมองออกไปยังท้องถนน “ผมยืนอยู่ใกล้มากจนเมื่อเครื่องบินสองลำนั้นพุ่งชน เมื่อลูกไฟนั้นระเบิดออกมา มันก็ทำขนแขนเราไหม้ได้ เราอยู่ใกล้ขนาดนั้นเลยละ”

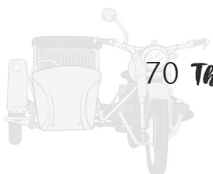
ผมไม่แน่ใจว่าจะตอบอย่างไรดี แน่นอน ผมรู้รายละเอียดเรื่องเลวร้ายทั้งหมด ได้ดูช่องซีเอ็นเอ็นหลายชั่วโมงหลังเหตุการณ์และทุก ๆ วันครบรอบเหตุการณ์ ได้ยินว่าผู้คนที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากโศกนาฏกรรมนี้เจออะไรบ้าง แต่ผมไม่เคยเจอหนึ่งในนั้นสักคนจริง ๆ การได้ดูเรื่องสะเทือนอารมณ์เปิดเผยบนช่องซีเอ็นเอ็น ต่างจากการที่ชนของตัวคุณไหม้เพราะการระเบิดเครื่องบินของผู้ก่อการร้ายที่พุ่งชนเหล็กซึ่งอยู่ห่างออกไปเกือบหนึ่งไมล์ และก็เหมือนกับมนุษย์ทุกคน ผมยังคงรู้สึกถึงความกลัวอย่างแจ่มชัด รับรู้ถึงข้อเท็จจริงในทันทีว่า โลกที่เรารู้จักตอนนี้อาจเปลี่ยนไปได้ตลอดกาลด้วยคำเตือนเพียงเล็กน้อยและไร้ซึ่งคำอธิบายใด

“คุณได้รับผลกระทบอะไรบ้างครับ” ผมถาม “มันเปลี่ยนคุณยังไงบ้าง”

ทาโซมองกลับมาที่ผม จ้องตามผม “มันเปลี่ยนทุกอย่าง เพราะเป็นครั้งแรกที่คุณเห็นเมืองใหญ่เช่นนี้บาดเจ็บจริง ๆ”

เขาคิดเรื่องนั้นก่อนพูดต่อ ดวงตาของเขาฉายจ้าไปอีกที่หนึ่งในความทรงจำ บางทีอาจเจ็บปวดพอ ๆ กัน แต่ก็ยังมีความหวัง “แต่สิ่งที่คุณเห็นเช่นกันคือความมีน้ำใจอย่างที่คุณไม่เคยเห็นมาก่อน วันนั้นตลอดทางที่ผมเดินจากตึกเวสต์เทรดเซ็นเตอร์ไปยังเมืองควีนส์ ผมได้รับน้ำและอาหารมาตลอดทาง ทั้งเมืองร่วมมือกัน และนั่นก็เป็นเรื่องเจ๋งทีเดียว”

ผมคิดย้อนไปถึงโทนี่ แม้กระทั่งในสภาพที่ย่ำแย่ที่สุด บางทีอาจ

เป็นเพราะนั่นคือสภาพที่ย่ำแย่ที่สุด เราจึงจำต้องแบ่งปันกัน บางทีอาจเป็นเพราะความสะดวกรบายของชีวิตที่ทำให้เราลืมสิ่งจำเป็นเหล่านั้น ผมรู้ว่าผมลืมมันครั้งแล้วครั้งเล่า ผมติดอยู่ในสิ่งที่ผมต้องการจนลืมให้ค่าสิ่งที่มีอยู่

ทาโชยืมให้ผมจากอีกฝั่งของโต๊ะ “ผมคิดว่าผู้คนยังคงมีน้ำใจแบบนี้ได้”

ผมคิดเช่นนั้นเหมือนกัน ทาโช...ผมคิดเช่นนั้นเหมือนกัน